

ЖЕТА

ЧАСОПИС

6/164 вересень 2020

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Проща до Прилбич з нагоди 155-ліття з дня народження Праведного Митрополита Андрея

29 липня 2020 року, в день 155-ліття з дня народження Праведного Митрополита Андрея, відбулася проща до його рідного села Прилбич. До спільної молитви та вшанування пам'яті великого будівничого і пастиря Української Греко-Католицької Церкви долучилося духовенство та вірні Львівської архієпархії, представники влади та громадськості.

В умовах карантину проща не була багаточисельною, але вірні в цілому світі могли молитися наживо завдяки праці «Живого телебачення», що транслювало Вечірню 28 липня та Літургію 29 липня із храму с. Прилбичі.

Архиерейську Божественну Літургію очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Йому співслужили Преосвященний владика Йосиф, єпископ-помічник Київської архієпархії, Преосвященний владика Миколай, єпарх Мельбурнський, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, Преосвященний владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії, Преосвященний владика Григорій, єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, місцеве та запрошене духовенство.

За матеріалами сайту «Духовна велич Львова»

Світлина Романа БАЛУКА

600-ліття парафії святого Миколая у с. Чишки

28 серпня, у день празника Успення Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії, село Чишки Винниківського протопресвітерату урочисто відсвяткувало 600-літній ювілей заснування парафії святого Миколая. З нагоди свята парафію відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. У співслужінні Преосвященного владика Степана, єпископа Курії Києво-Галицького Верховного Архієпископства, пароха о. Тараса Чорного та запрошеного духовенства владика звершив Архирейську Божественну Літургію.

Опісля відбулося освячення води та велелюдний похід довкола храму. В часі обходу владика Ігор окропив вірних освяченою водою та уділив архирейське благословення.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Освячення наріжного каменя храму Преображення ГНІХ у Солонці

23 серпня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав с. Солонку Сокольницького протопресвітерату. Тут у храмі Пресвятої Трійці (вул. Бічна Наварійська, 10) владика очолив Архирейську Божественну Літургію, яку співслужило запрошене духовенство та адміністратор парафії о. Володимир Фредина.

Після Літургії архирей звершив освячення наріжного каменя храму Преображення Господа нашого Ісуса Христа, будівництво якого розпочалося у с. Солонці.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Освячення храму в с. Сновичі

2 серпня село Сновичі Поморянського деканату із пастирським візитом відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Тут він звершив освячення храму святого Миколая та освячення престолу, а опісля у співслужінні численного запрошеного духовенства очолив Архирейську Божественну Літургію. Адміністратор парафії о. Роман Кісіль був введений в уряд пароха, а також з рук митрополита отримав відзнаки – набедрник та жовтий хрест.

По завершенні Літургії також було звершено Чин освячення води, після чого митрополит окропив вірних, що зібралися на спільну молитву, та уділив архирейське благословення.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

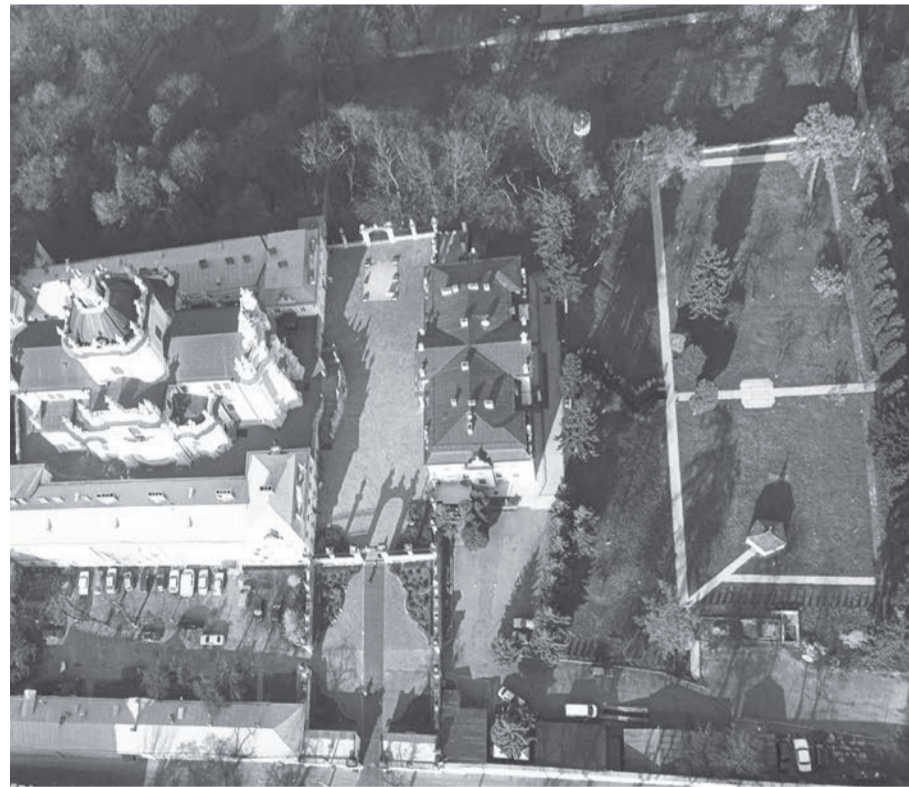
Митрополит відвідав парафію Пресвятої Богородиці – Володарки України

30 серпня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Пресвятої Богородиці – Володарки України у Львові. Тут він звершив Архирейську Божественну Літургію, а по ній – благословення дзвона, який у дарунок парафії склала родина жертводавців. Також митрополит освятив мозаїку, споруджену на фасаді храму.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Територію Святоюрського комплексу передали Львівській архієпархії УГКЦ

4 вересня 2020 року Львівська міська рада прийняла рішення затвердити проект землеустрою щодо передання в постійне користування курії Львівської архієпархії Української Греко-Католицької Церкви земельної ділянки, яка охоплює територію Святоюрської гори (пл. св. Юра, 5), для обслуговування комплексу Собору святого Юра й облаштування нижніх Митрополичих садів. Це рішення є кроком відновлення Святоюрської святині, зокрема і через заплановане облаштування парково-рекреаційної зони на території нижніх Митрополичих садів.

Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, наголосив на особливому значенні такого рішення для всієї спільноти УГКЦ: «4 вересня 2020 року міська рада міста Львова прийняла правдиво історичне рішення повернути Українській Греко-Католицькій Церкві території Архикатедрального собору та Митрополичих садів на Святоюрській горі. Святоюрський комплекс, що нині перебуває під охороною ЮНЕСКО, це не тільки архітектурна пам'ятка світового значення, а й велика твердиня віри. Відбираючи цю святиню в українського народу, совіти намагалися показати знищення, упокорення нашої Церкви. Але через відродження незалежності нашої Батьківщини собор святого Юра повертається на служіння народові, щоби бути джерелом Божих благодатей».

Крок передання цих історичних територій Церкві стане новим етапом розвитку міста. «Висловлюю вдячність депутатам Львівської міської ради за мужнє відновлення історичної справедливості. Віримо, що Митрополичі сади стануть місцем духовного збагачення та відпочинку для львів'ян і гостей міста, а Святоюрський комплекс буде гідною окрасою нашого краю», – зауважив Митрополит Львівський.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

У Львові відкрили Музей митрополита Андрея

29 серпня Музей митрополита Андрея Шептицького у Львові відчинив свої двері для відвідувачів. Урочисте відкриття музею відбулося у храмі священномученика Климентія Шептицького з благословення Архієпископа і Митрополита Львівського Ігоря.

«Кожен музей – це культурна та історична святиня народу. Через представлення експонатів пізнається ступінь розвитку народності, культурний рівень, історія життя, стосунки між людьми, їхнє ставлення до довколишнього світу. Усіх вітаю з відкриттям Музею і бажаю, щоб наш народ користав з великих скарбниць Музею, які пов'язані з культурою нашого народу та великими людьми, які творили цю культуру», – акцентував митрополит.

Директор музею отець Севастьян висловив щиру подяку усім, хто долучився до створення експозиції як матеріальною підтримкою, так і доречними порадами.

«Я не хочу, щоб Музей митрополита Андрея Шептицького був просто ще одним музеєм у Львові. Моя мрія – зробити його таким місцем, якого у місті ще не було», – поділився своїм баченням отець Севастьян.

Пам'ятні відзнаки з нагоди відкриття музею отримали владика Ігор, представники влади, керівництво Університету внутрішніх справ, приміщення якого були передані під облаштування музею (первинно вони належали монастирю францисканців), працівники музею.

Опісля урочистостей відбувся Чин освячення каплиці митрополита Андрея, яка розміщена на території музею. Відтак гості могли оглянути саму експозицію.

Джерело: Фейсбук-сторінка Музею митрополита Андрея Шептицького

Карітас Львова передав допомогу для постраждалих від повені

БФ «Карітас-Львів УГКЦ» передав благодійну допомогу для постраждалих від паводків у Стрийський, Жидачівський та Старосамбірський райони Львівщини.

Гуманітарну допомогу надала організація «Працедавці Помор'я» (м. Гданськ, Польща) за організаційного сприяння Департаменту соціального захисту населення ЛОДА. У гуманітарний вантаж входить борошно вагою 3 тонни, а також рис, макаронні вироби, сухі сніданки, консерви, гелі для дезінфекції рук, засоби для гігієни, миття посуду та прання загальною вагою 2835,3 кг. Загальна вартість гуманітарної допомоги становить близько 410 000 грн.

Розподіляти гуманітарну допомогу будуть Стрийський, Старосамбірський та Жидачівський районні центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. На Стрийщині гуманітарну допомогу отримають 140 сімей, на Жидачівщині – 33 сім'ї.

У липні, з благословення Архієпископа і Митрополита Львівського Ігоря, БФ «Карітас-Львів УГКЦ» передав для людей, які постраждали від паводків на Івано-Франківщині, продукти харчування (рис, гречка, цукор, макарони тощо) та засоби гігієни на суму понад 16400 грн.

До допомоги постраждалим долучилася також львівська громада святих Кирила і Методія. Парафіяльний Карітас зібрав 5317 грн, а також продукти довготривалого зберігання; закуплені олія та борошно.

Благодійний фонд «Карітас-Львів УГКЦ»

У Львові відкрили мурал, присвячений Митрополиту Андрею

У Львові на стіні житлового будинку (просп. Червоної Калини, 64) спорудили мурал, присвячений Праведному Митрополиту Андрею. Його урочисто відкрили 29 липня, в день 155-ліття з дня народження митрополита. Долучилися до відкриття духовенство Львівської архієпархії УГКЦ, представники влади та жителі міста.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Храмовий празник парафії Успення

28 серпня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив Архієрейську Божественну Літургію в храмі Успення Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Максимовича, 2). У цей спосіб парафія Успення Пресвятої Богородиці на чолі із о. Романом Стефанівом, протопресвітером Сихівського протопресвітерату, запрошене духовенство та гості парафії відсвяткували храмовий празник.

По завершенні Літургії було звершено Чин освячення води.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Владика Володимир відвідав с. Ясенівці

19 серпня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав парафію Преображення ГНІХ у с. Ясенівці Княжого протопресвітерату з нагоди храмового празника. Тут він очолив Архієрейську Божественну Літургію, у якій йому співслужило місцеве та запрошене духовенство. Після Літургії відбувся Чин освячення води, а відтак архієрей звершив благословення первоплідів та окропив вірних, що зібралися на спільну молитву.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Посол Аргентини в Україні під час зустрічі з Блаженнішим Святославом відзначила активну суспільну роль УГКЦ в умовах пандемії коронавірусу

Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, зустрівся 4 вересня із Надзвичайним і Повноважним послом Аргентини в Україні Еленою Летісією Тересою Мікусінські. Зустріч відбулася на прохання пані Посла.

Під час розмови пані Посол відзначила активну суспільну роль Української Греко-Католицької Церкви, зокрема її соціальне служіння в умовах пандемії коронавірусу. У розмові пані Елена поділилася своїм спостереженням: реакція Української Греко-Католицької Церкви на проблему пандемії цілком відрізняється від реакцій Католицької Церкви в різних країнах світу. За її словами, аргентинське посольство стежить не тільки за релігійною ситуацією в Україні, а й за способом діяльності та відчитування реалій з боку Церков України.

Пані Посол оцінила активність УГКЦ у свідомленні глибини небезпеки коронавірусу. У розмові сторін йшлося не так про важливість виконання державних заборон, як про те, що Церква від початку пандемії поставила акцент у душпастирській діяльності на збереженні життя і здоров'я своїх вірних. Її вразило те, що Церква завжди говорила про безпечний простір у своїх храмах та інституціях.

Під час зустрічі сторони також обговорили соціальне служіння УГКЦ в умовах пандемії. Блаженніший Святослав розповів про пошук ресурсів для громадян і про те, як у Патріаршому домі близько половини року проживали медики, які потребували обсервації. За словами Предстоятеля УГКЦ, жоден єпископ у світі не відкривав своєї приватної домівки для лікарів під час пандемії.

У розмові Отець і Глава УГКЦ відзначив, що УГКЦ завжди намагалася бути матір'ю й учителькою свого народу, а весь церковний простір вважався народним, де люди могли отримати відповідну опіку. За його словами, особливо це проявилось в час Майдану. Відповідно, у нових обставинах Церква не могла вчинити по-іншому.

За словами пані Посла, аргентинське посольство звернуло увагу на соціальну активність УГКЦ і її допомогу навіть державним лікарням.

Окремо сторони обговорили просвітницьку діяльність Церкви. Зокрема відзначили, що різні Церкви по-різному сприймають і проявляють свою просвітницьку діяльність. Натомість УГКЦ не просто говорила про небезпеку, а й пояснювала правила, як забезпечити епідеміологічну безпеку. Це проявилось в освітніх ініціативах у католицьких школах, які мають на меті зробити більш свідомими учнів, студентів і викладачів.

На переконання пані Елени, досвід Української Греко-Католицької Церкви є дуже цінним для інших держав, зокрема для Аргентини.

На завершення зустрічі Блаженніший Святослав подарував пані Послу книжку «Переслідувані за правду», адже пані Мікусінські своїм корінням пов'язана з Україною і цікавилася періодом переслідування УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

У Хмельницькому освятили новозбудований храм

У неділю, 6 вересня, в місті Хмельницький освятили унікальну дерев'яну церкву Новомучеників українського народу. В освяченні взяли участь Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій Семенюк та владика Кам'янець-Подільський Іван Кулик.

Храм знаходиться поблизу цвинтаря героїв-захисників української землі в час II Світової війни, а також неподалік діючої лікарні і став джерелом єднання з Богом, місцем спільної молитви, освячення, духовного та тілесного зцілення.

Хай Бог благословить, провадить та скріпить парафію церкви Новомучеників українського народу в місті Хмельницькому.

www.tze.org.ua

Парафія УГКЦ передала медичні захисні засоби у центральну поліклініку Дарницького району міста Києва

27 серпня парафія Святих мучеників Бориса і Гліба УГКЦ у Дарницькому районі міста Києва за підтримки Антикризисного центру Української Греко-Католицької Церкви передала медичні захисні засоби у центральну районну поліклініку. Про це на своїй сторінці у соціальній мережі повідомив о. Андрій Боднарук, адміністратор парафії. «Коли ми працюємо чи відпочиваємо, коли бігаємо у своїх справах чи у справах інших, коли їмо, робимо закупи, коли подорожуємо... пам'ятаймо, що у цей час хтось рятує чийсь життя. Це про лікарів! Лікарі часто цим наражають своє життя на небезпеку. До прикладу, коли беруть аналізи на наявність небезпечного вірусу у пацієнта. Лікарі часто перебувають на передовій, і не лише в умовах пандемії», – написав душпастир.

При цьому він зазначив, що сьогодні відвідав лікарів центральної районної поліклініки Дарницького району міста Києва. «Разом із директором поліклініки Грицишин Лесею Михайлівною ми говорили про виклики, які стоять перед лікарями Дарницького району. Також мав нагоду розповісти про роботу Антикризисного центру Української Греко-Католицької Церкви та передав до медичного закладу допомогу у вигляді захисних засобів, які оберігатимуть медиків від зараження коронавірусом. Це значна допомога, адже саме сюди дарничани прямують, щоб пройти тест на наявність недуги коронавірусу», – додав о. Андрій.

Також у своєму повідомленні священник висловив подяку Київській архієпархії в особі Преосвященного владика Йосифа Міляна та Антикризисному центру Української Греко-Католицької Церкви в особі економа Патріаршої курії УГКЦ протоієрея Любомира Яворського за можливість послужити місцевим лікарям.

Пресслужба Київської архієпархії

Для українців на Майорці призначили священника

Для українців греко-католиків, які мешкають на іспанському острові Майорка, призначили душпастиря о. Івана Міляна. У неділю, 30 серпня, священник відслужив першу Божественну Літургію, на якій було близько ста українців.

Як повідомив о. Іван, Літургії на Майорці відправлятимуться щонеділі. Початок о 10:00. У суботу о 18:00 молитимуться за померлих. «Маємо храм Покрови Пресвятої Богородиці, який розташований на околиці міста Пальма, у містечку Ель-Ареналь», – розповів новопризначений душпастир.

Напередодні о. Іван мав зустріч з єпископом Майорки Себастьяном Тальтавулом, у якій також узяв участь вікарій Ординаріату для східних католиків в Іспанії о. Андрес Мартінес Естебан.

Загалом на Майорці зареєстровано близько 5 тисяч українців. Майже рік вірні УГКЦ на острові перебували без душпастирської опіки, перед цим духовний провід українців здійснював о. Мігель Амброз.

ptv.ugcc.org.ua

Шестеро молодих ченців ЧСВВ прийняли ієрейські свячення

30 серпня у василіяньському монастирі у Жовкві шестеро молодих ченців прийняли ієрейські свячення.

Божественну Літургію в храмі Серця Христового відслужив владика Іриней (Білик), канонік папської базилики Святої Марії Великої в Римі, а співслужили з ним о. Йоан Школик, ЧСВВ, протоігумен провінції Найсвятішого Спасителя, о. Франциск Онисько, ЧСВВ, протоігумен провінції Святого Миколая в Україні (на Закарпатті), о. Макарій Ленів, ЧСВВ, Апостольський адміністратор Кримського екзархату Католицької Церкви візантійського обряду, о. Микола Шикітка, батько одного з нововисвячених ієреїв, та численне духовенство.

У святковій проповіді владика Іриней наголосив: «Надмірне прив'язання до земних речей, навіть до родини, коли немає часу для Бога, молитви і Церкви, відриває нас від джерела життя. Римський Папа Франциск повчає, що ми у вічність зможемо забрати тільки те, що віддали тут, на землі, тобто добрі діла, вчинені для ближніх. Сьогодні всі присутні є свідками того, як шість синів із наших українських родин пішли за Христом, щоб мати скарб на небі. Сьогодні втішається Василіяньський чин, батьки, всі ми, що маємо нових священиків, які будуть для цього народу служити».

Ієрейські свячення з рук владика Іриней прийняли отці-василіяни Степан Дуда, Єфрем Шикітка, Миколай Баранюк, Володимир Буць, Ігнатій Кучирка та Христофор Кушніт.

У подячному слові отець-протоігумен зазначив, що ми з нетерпінням чекали на це свято, але Божою ласкою владика Іриней прибув із Риму, щоб уділити ці свячення. Звертаючись до новоієреїв, він нагадав, що священики покликані примножувати отримані від Бога таланти, бути натхненними у проповіданні і лагідними у сповідальниці.

Від імені нововисвячених до присутніх звернувся о. Степан Дуда, ЧСВВ. Він подякував усім присутнім, особливо батькам та вихователям у Василіяньському чині, а найбільше Богові – за Його покликання, та попросив благословення і молитов, щоб гідно здійснювати своє служіння.

Західне бюро «Живого ТБ» за матеріалами <https://osbm.in.ua>

Греко-католики Київщини надали допомогу сім'ям, які перебувають у кризових ситуаціях

28 серпня парафія Святої Анни УГКЦ міста Вишневого за підтримки Благодійного фонду «Карітас-Київ» надала допомогу у вигляді засобів гігієни понад сорока сім'ям міста.

Як повідомив отець Володимир Мальчин, адміністратор місцевої парафії УГКЦ, допомогу надали особам, які перебувають у кризових ситуаціях. Зокрема, її адресатами стали люди з інвалідністю, багатодітні та малозабезпечені сім'ї, одинокі матері, люди похилого віку, родини, членами яких є особи з інвалідністю, та опікунські сім'ї.

Звертаючись до присутніх, душпастир зазначив, що наша держава перебуває одночасно на трьох фронтах боротьби. Перший фронт – на сході України, де наші воїни борються за незалежність України. Торік на нас насунув другий фронт – епідеміологічний, коли багато людей у всьому світі стали під загрозою коронавірусу. «З епідеміологічним фронтом погіршилася економічна ситуація в Україні. І тут, що ми можемо зробити – це підтримувати одне одного та бути солідарними. Нехай цей пакунок буде виявом любові до вас та до ваших рідних. Ми й

надали маємо пам'ятати про ці три фронти і тримати одне одного в молитві», – додав адміністратор парафії.

Відтак отець привітав усіх зі святом Успіння Пресвятої Богородиці: «Це день, коли Діва Марія із тілом і душею була взята до неба. Для нас – це надія, що коли Господь покличе нас до себе, ми маємо теж надію на продовження нашого існування. Що смерть – це не відхід у небуття, у якусь невідому темряву. Це є надія на те, що наше життя буде і далі продовжуватися з Богом».

За надану благодійну допомогу місцевий священик подякував працівникам БФ «Карітас-Київ», «Карітасу України», «Карітасу Інтернаціоналіс» та синкелу соціального служіння протоієрею Роману Сиротичу за постійну співпрацю та матеріальну допомогу у творенні добрих справ. «Ці пакунки є виявом любові до тих, які перебувають у кризових ситуаціях. Ми й надали маємо пам'ятати про ці три фронти та тримати одне одного в молитві», – наголосив отець Володимир.

Преслужба Київської архієпархії

«Карітас-Київ» допоможе жінкам, які постраждали від домашнього насилля

група взаємопідтримки жінок, які постраждали від домашнього насильства

12 вересня розпочала роботу група взаємопідтримки жінок, які постраждали від домашнього насильства. Про це розповіли у Благодійному фонді «Карітас-Київ». Група проводиться за участю психолога та священника для додаткової духовної підтримки.

«Участь священника у зустрічах є надзвичайно потрібна, адже душпастир є тією особою, що завжди підтримає, вислухає, дасть пораду, може також уділити Святу Тайну Сповіді, – розповідає священник УГКЦ Віталій Марцінюк, – донести до людини, що Господь її любить і завжди підтримує й хоче, аби вона була щасливою. Це завдання священника».

Душпастир також зазначив, що сім'я – це школа любові. І Церква дбає, щоб вона була простором пошани чоловіка до жінки, батьків до дітей. «Адже насильство в сім'ї – це злочин. Безвихідь часто лякає, може також доводити до самогубства, – розповідає він. – Тому ми хочемо творити спільноту, в якій пануватиме атмосфера довіри, через солідарність та співчуття».

Участь у групі знижує відчуття самотності та розширює соціальні зв'язки.

Головні цілі групи:

- створити атмосферу безпеки та взаємної підтримки;
- щиро говорити про те, що переживаєте;
- розширити коло спілкування та довіри;
- знайти розуміння та підтримку від тих, хто має схожий досвід;
- навчитися підтримувати себе та близьких, які пережили або переживають домашнє насильство;
- відчувати себе в захищеному та конфіденційному середовищі.

Обмін життєвим досвідом допомагає знизити рівень почуттів сорому та провини, допомагає сформувати дієві копінгіві стратегії та підвищити самооцінку.

Група проходила два рази на місяць за адресою: місто Київ, вул. Покровська 6, метро Контрактова площа.

Департамент інформації УГКЦ

При парафії УГКЦ в Умані організували ляльковий театр «Килесик»

Уманський ляльковий театр «Килесик» поки що не має свого приміщення, зате має зацікавлених акторів, професійне озвучення, першу казку в репертуарі і феноменальний успіх у маленьких глядачів. Про це повідомляють у відеосюжеті Уманського телебачення.

Першу виставу ляльковий театр представив 15 серпня. Ідейна натхненниця, пані Софія Кримовська, зізнається, що в реалізації ініціативи посприяли карантинні обмеження, через які з'явилося вдосталь вільного часу. «Зауважила, що дитина не реагує на мої слова, але сприймає їх значно краще, коли ці слова чує від іграшки, яку я озвучує своїм голосом. Під час вистави відбувається те саме диво, яке так потрібно кожній дитині, і стається радість дарувати диво, так потрібна кожному дорослому», – каже Софія Кримовська.

«Цієї ініціативою в особливий спосіб підтримуємо дітей з особливими потребами. Бачимо, що вони реагують по-особливому на вистави театру», – поділилася отець Дмитро Белей, керівник проекту, адміністратор парафії Собору Пресвятої Богородиці УГКЦ.

Сам проект казкотерапії стартував завдяки мікрогранту БФ «Карітас-Київ» і реалізується, власне, парафією Собору Пресвятої Богородиці УГКЦ.

Актори використовують особливі іграшки. Більшу частину виготовили самостійно. Група театру готова дарувати радість усім охочим дітям, а також відкрита до співпраці з дошкільними, шкільними та вищими навчальними закладами.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск привітав Україну з Днем Незалежності

Серед привітань, які з нагоди Дня Незалежності, які надійшли на адресу Президента України, є також побажання від Папи Франциска.

«У цей час, коли ви святкуєте День Незалежності країни в умовах епідемічної кризи, спричиненої пандемією COVID-19, я запевняю Вас та Ваших громадян у моїй молитві та близькості, щоб у душі єднання, солідарності та діалогу ви розбудовували стабільну та єдину державу. Так, щоб кожен українець міг жити в мирі, благополуччі, безпеці та братерстві. Нехай Господь благословить вас та всіх мешканців вашої країни», — наводить слова вітання Понтифіка офіційне інтернет-представництво Президента України.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Папа закликав до припинення насильства в Білорусі

Під час недільної молитовної зустрічі 16 серпня з вірними Глава Католицької Церкви ввірив білорусів заступництву Пресвятої Богородиці, Цариці миру. Він також закликав не забувати про труднощі сімей, які викликані пандемією.

«Дорогі браття й сестри, не перестаю молитися за Ліван і за інші трагічні ситуації в світі, які завдають людям страждання», — сказав Папа Франциск після проказування молитви «Ангел Господній», додаючи: «Моя думка лине також до дорогої Білорусі. Уважно слідкую за післявиборчою ситуацією в цій країні та звертаюся із закликом до діалогу, відмови від насильства і до пошани справедливості та права. Ввіряю всіх білорусів захистові Богородиці, Цариці миру».

Вітаючи паломників, Святіший Отець присвятив окрему згадку богопосвяченим особам з Бразилії, звернувшись до них зі словами підбадьорення в контексті першого Національного тижня богопосвяченого життя, який відзначається на їхній батьківщині.

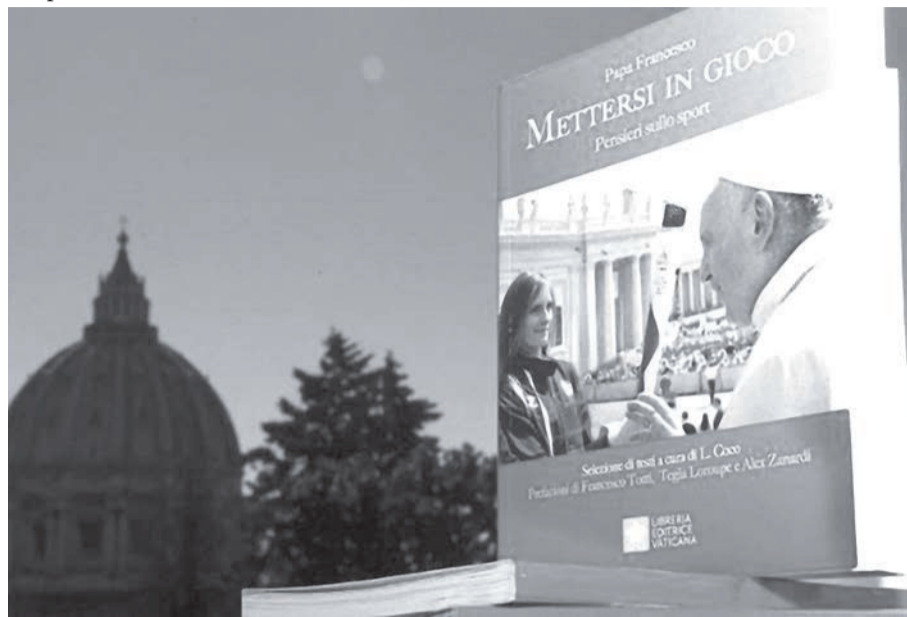
Папа зазначив, що цей період — це час відпусток, а тому побажав, аби це був час і для того, щоби скріпити не лише тіло, але й дух через хвилини, присвячені молитві, роздумам і контактowi з красою природи, Божого дару. «Але не забуваймо через це про численні проблеми, викликані коронавірусом, чимало родин не мають праці, яку втратили, й тому не мають що їсти. Тож нехай наш літній відпочинок супроводжується також милосердям і близькістю до цих сімей», — побажав він.

«Vatican News»

Думки Папи Франциска про спорт

Своєрідний посібник, присвячений можливості жити спортом згідно з вказівками «виняткового тренера» — Папи Франциска. Саме цим є нова книжка «Вступити в гру. Думки про спорт», випущена Ватиканським книжковим видавництвом, до якої увійшли думки Святішого Отця, почерпнуті з його промов до спортсменів та з висловлювань при інших нагодах. Книжка вийшла під патронатом ватиканської легкоатлетичної збірної «Athletica Vaticana». Передмову до неї написали відомі спортсмени.

Зібрані цитати Папи, які впорядкував Лучіо Коко, є основою для духовного тренування та справжнім компасом для тих, що прагнуть знайти найавтентичніші мотивації для свого захоплення. Це підтверджують три передмови, авторами яких є відомий італійський футболіст Франческо Тотті, кенійська марафонець Тегла Лурупе та колишній гонщик і пізніший параолімпієць Алекс Дзанарді, який передав свій текст незадовго до жахливої ДТП, після якої змагається за своє життя.

Презентація книжки відбулася 7 вересня на стадіоні «Нандо Мартелліні», розташованого поблизу штаб-квартири FAO в Римі.

o. Тимотеї Т. Коцур, ЧСВВ, «Vatican News»

Папа: Коли спроби виправити ближнього невдалі, вручімо його в Божі руки

Іноді навіть наші найщиріші зусилля на те, щоб повернути ближнього з лихого дороги, бувають невдалими. Тоді треба вручити Його Богові, бо лише стояння перед Ним може пробудити сумління й привести до усвідомлення того, що на-коїв. Думками про це Папа Франциск поділився перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 6 вересня, коментуючи Ісусове повчання про братнє напоумлення, яке знаходимо в 18-й главі Євангелії від Маттея. За його словами, цей уривок заохочує нас замислитися над «подвійним виміром християнського життя»: спільнотним, що означає вимогу захищати спільність, та особистим, що зобов'язує шанувати кожне сумління.

Як зауважив Святіший Отець, щоби виправити ближнього, який помилився, Ісус радить «педагогіку повернення», що зосереджена на трьох кроках. Насамперед, «підійди докори йому вічна-віч». Тобто не слід «вносити гріх на площі», але прийти з пошаною, не з наміром судити, але допомогти усвідомити сподіяне. І це не є легким до здійснення: існують побоювання, що реакція буде поганою, або не вистачає належного рівня довіри...

Однак, «незважаючи на всі добрі наміри», перша спроба може зазнати поразки, й у цьому випадку Ісус радить не знеохочуватися, «не вмивати руки», але заручитися підтримкою: «Коли не послухає, візьми із собою ще одного або двох, щоб устами двох або трьох свідків підтвердилося кожне слово». Цей принцип, який сягає корінням Мойсеевого закону, має на меті захистити кривдника від фальшивих звинувачень. Але якщо для закону наявність двох-трьох свідків достатня для засуду, Ісус іде ще далі: свідки потрібні не для засуду, але щоб допомогти. Й коли цього виявиться

недостатнім, то скеровує до громади, до Церкви...

За словами Папи, в деяких ситуаціях потрібне втручання спільноти. «Існують речі, які не можуть залишатися байдужими для інших братів і сестер: потрібна ще більша любов, аби повернути брата», — пояснив він, додаючи, що іноді й цього може бути замало, а тому Ісус каже: «А коли й Церква не послухає, нехай буде тобі як язичник і митник».

«Цей вислів на перший погляд дуже зневажливий, але в дійсності заохочує віддати брата в Божі руки: лише Отець може виявити любов, більшу від любові всіх братів і сестер, зібраних разом», — вів далі Святіший Отець, звертаючи увагу на те, що йдеться про любов Ісуса, який приймав митарів і язичників, викликаючи невдоволення сучасників. Таким чином, «не йдеться про безапеляційний засуд», але про визнання того, що іноді «наші людські спроби можуть зазнати поразки, і лише постава перед Богом може поставити ближнього перед власним сумлінням та відповідальністю за свої вчинки».

«Нехай же Діва Марія допоможе нам зробити братерське напоумлення здоровою звичкою, аби в наших спільнотах встановлювалися завжди нові братерські стосунки, що ґрунтуються на взаємному прощенні та, насамперед, на непереможній силі Божого милосердя», — побажав Папа, наголосивши перед цим на тому, що слід якнайпильніше остерігатися пліткування, яке є «чумою, гіршою від ковіду», бо походить від «батька брехні» диявола, головною метою якого є сіяти поділ, всупереч «педагогіці повернення», якої навчає Ісус.

o. Тимотеї Т. Коцур, ЧСВВ, «Vatican News»

Папська академія «За життя»: фармакологічний аборт – ще більша самотність

Папська академія «За життя» відреагувала на рішення італійської влади оновити «Напрявні щодо добровільного переривання вагітності», чим розширила можливості для абортів в домашніх умовах за допомогою фармакологічних засобів.

«Ці напрямні, безсумнівно, не вплинуть на зміну позицій, які віддавна зіставляються навколо цього одного з найбільш важливих питань біоетики», – зазначається у заувазі Папської академії «За життя», оприлюдненій після того, як Міністерство охорони здоров'я Італії видало циркуляр про оновлення «Напрявних щодо добровільного переривання вагітності, використовуючи міфепристон та простагландин». У своїй реакції академія посилається на так званий Закон №194 від 22 травня 1978 року, яким в Італії було декриміналізовано аборт і впорядковано доступ до добровільного переривання вагітності.

В заяві нагадується, що згаданий закон відкривається ствердженням про те, що держава, гарантуючи право на свідому та відповідальну прокреацію, «визнає соціальну роль материнства і захисту людського життя від його початку», й у цій перспективі заперечується, що добровільне переривання вагітності може вважатися «засобом контролю за народжуваністю». Водночас друга стаття цього закону окреслює роль сімейних консультантів, надаючи їм набагато ширшу роль, ніж інформування про можливі рішення, яке держава повинна взяти до уваги, гарантуючи його виконання за допомогою безпечних засобів. Їм належить завдання причинитися «до подолання причин, які можуть спонукати жінку до переривання вагітності».

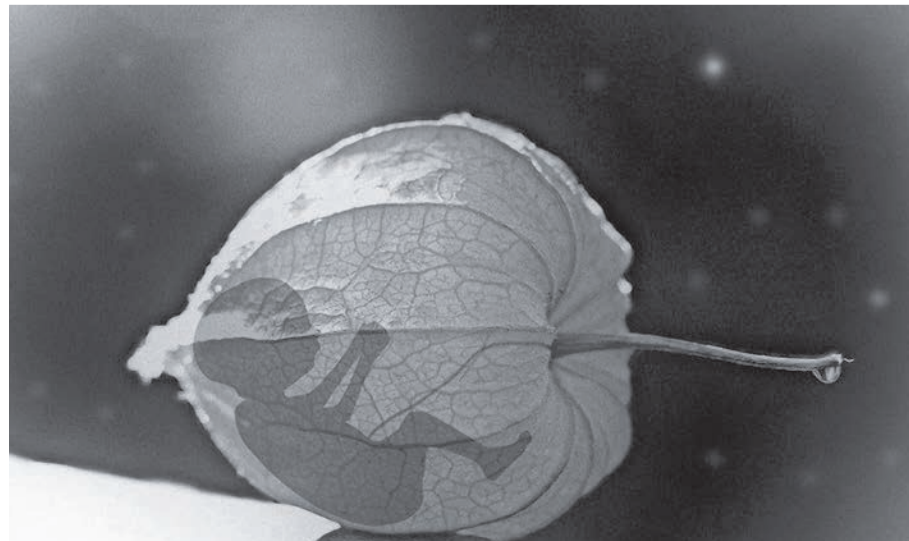

Таким чином, автори заяви звертають увагу на те, що нові напрямні зовсім не звертають увагу на цю важливу частину Закону №194, навколо якої «досі залишається можливим шукати та підтримувати ідею спільної цивілізації». Йдеться про те, щоби справді надати жінці (та парі) всю можливу підтримку для запобігання абортів. Й варто згадати, що саме «соціальні та культурні обставини» штовхнули Італію та інші країни «в демографічну зиму». «Занепад ефективної діяльності сімейних консультантів унаочнює це зняття із себе відповідальності, проявляючи в дійсності схильність дедалі більше перекладати на плечі самої жінки тягар наслідків акту, що залишає глибокий слід у біографії», – йдеться в документі.

Саме в цьому ключі Папська академія «За життя» пропонує поглянути на інновації, впроваджені новими напрямними, першою з яких є подолання необхідності лікарняної госпіталізації, а друге – розширення можливості застосування препарату від 7 до 9 тижня вагітності, тобто на етапі, коли ризики можуть стати ще більшими. «Цей крок, не беручи до уваги наочно фундаментальні аспекти ефективності та безпеки для жінки, здається, ще більше прямує в напрямку обмеження приватною сферою жесту великої емотивної, соціальної та моральної ваги. Фундаментальним, натомість, є гарантувати ширше та повніше опрацювання насичених емотивних реакцій, що впливають з вагітності, насамперед, на її початку», – зазначають автори.

Таким чином, можливість здійснення абортів в домашніх стінах означає ще більше «віддалити його, з усіма проблемами, якими наповнене це рішення, від мережі соціальних стосунків та спільної відповідальності», про яку йдеться в Законі №194. І хоч можна з легкістю закинути, що лікарня не обов'язково є найкращим місцем для супроводу та підтримки, це не означає, що слід відмовитися від «пошуку відповідних способів і засобів для спільного проекту», адже «супровід і підтримка зачатого життя, яке має народитися, та сімей залишаються випробувальним стендом для уважного та чутливого суспільства, яке вмє будувати своє майбутнє мудро та далекоглядно».

«Vatican News»

Папа призначив Крижевацького єпарха для вірних візантійського обряду

8 вересня у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець призначив Правлячим єпископом Крижевацької єпархії для вірних візантійського обряду (Хорватія) її дотеперішнього Апостольського Адміністратора *sede vacante* Всечесного отця Мілана Стіпіча.

Владика-номінат Мілан Стіпіч народився 28 грудня 1978 року в місті Нови Град (Боснія й Герцеговина). Після навчання в Загребській греко-католицькій семінарії, 18 жовтня 2003 р. отримав священниче рукоположення. Після служіння на різних парафіях, від 2012 року був парохом в Ястребарско і з цього служіння 18 березня 2019 року був покликаний на уряд Апостольського Адміністратора після зречення попереднього єпарха владика Миколи Кекіча. Володіє хорватською, російською та українською мовами.

Історична довідка

Крижевацька єпархія, заснована 1777 року, об'єднує греко-католиків різних національностей, які проживають у Хорватії, Словенії та Боснії й Герцеговині, значну частину яких становлять українці. Українська діаспора в Хорватії належить до однієї з найдавніших, адже перші поселення позначають 1745 роком. Наприкінці XIX – на початку XX сторіччя відбувся другий етап переселень.

На початку XXI століття з цієї церковної структурно-територіальної одиниці виокремлено сучасні єпархії Успіння Пресвятої Богородиці (Македонія) та єпархії святого Миколая (Сербія). Історичним центром єпархії є місто Крижевці в центральній Хорватії, де знаходиться катедральний собор Пресвятої Тройці. Єпархіальне управління та семінарія сьогодні розташовані в столиці Загребі. За даними Папського щорічного довідника за 2018 рік, на той час Крижевацька єпархія налічувала понад 21.000 вірних, 46 парафій, які духовно обслуговували 37 священників, яким у душпастирській праці допомагали коло 40 сестер-монахинь.

«Vatican News»

Польща: уроки релігії в школі та парафіяльна катехизація взаємодоповнюються

«Необхідними є як лекції релігії в школі, так і катехизація на парафії», – наголошує Комісія в справах освіти й виховання Польської єпископської конференції в документі, що з'явився з нагоди початку нового шкільного року. В світлі 30-річчя відновлення уроків релігії в польських школах після падіння комуністичного режиму, комісія насамперед склала подяку батькам за їхню підтримку та співпрацю протягом цих років, підкреслюючи, що вони були «першими й незамінними катехитами своїх дітей».

«З поверненням уроків з релігії до школи, – читаємо в документі, – батьки отримали підтримку в своїй місії перших катехитів, і так триває до сьогодні. Уроки релігії потрібні для поглиблення релігійних знань, вони допомагають формувати поведінку, натхнену Євангелієм, і деякою мірою також приготувляють до Святих Тайн».

Комісія стверджує, що рішення повернути лекції з релігії в школи, прийняте 1990 року, «не спричинене послабленням катехитичної ролі парафії», але «дало можливість ширшій аудиторії отримати доступ до навчання релігії». Підкреслюючи різницю між уроками в школі та парафіяльною катехизацією, автори послання вказують їхню взаємодоповнюваність і необхідність кожної з них.

Спосіб, в який організовані уроки в школі, робить їх диверсифікованою пропозицією для всіх. Такі лекції насправді дають учням можливість ставити запитання та знаходити відповіді. Віруючим вони уможливають набування інформації для того, щоби «віра була міцно вкоріненою»; натомість невіруючим допомагають «знаходити й розуміти релігійні аспекти історії та культури».

«Vatican News»

43-тя новорічна зустріч Тезе перенесена на один рік

Вже кілька десяти років з ініціативи єкуменічної спільноти з Тезе європейська молодь наприкінці року збирається в одному з європейських міст на новорічне «Паломництво довіри на землі». Але цього року традиція перерветься: 43-тя Європейська зустріч молоді Тезе, що мала відбуватися 28-31 грудня 2020 року в італійському Турині, беручи до уваги непевність щодо епідеміологічного стану на континенті, переноситься. Таке рішення прийняли відповідальні за приготування, між якими – Туринська архидієцезія.

В комюніке дієцезії зазначається, що організатори думали, насамперед, про те, що паломництво молоді повинно відбуватися в безпечних для всіх умовах, адже йдеться про контакти з усім містом та його територією. Під час таких заходів юнаки й дівчата є гостями в сім'ях, а заплановані молитовні зустрічі торкаються життя всього міста.

Організатори наголошують, що задіяний час не був витраченим надаремно. Вже встановлено різні контакти, необхідні для проведення паломництва, визначено структури й приміщення, розпочалося вивчення логістичних питань, пов'язаних із необхідністю прийняти приблизно 20 тисяч юнаків і дівчат. Відділ молодіжного душпастирства архидієцезії й надалі залишається координатором всіх приготувань.

«Vatican News»

Блаженніший Святослав: «Коронавірус – це серйозно і надовго. І поки не знайшли ліки, єдиним захистом є плекання правил гігієни»

Священники Української Греко-Католицької Церкви готові долучитися до поширення інформації у боротьбі з коронавірусом серед населення. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час робочої зустрічі Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій з прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем та іншими членами уряду, яка відбулася 20 серпня в клубі Кабінету міністрів.

Глава уряду зауважив, що в теперішній час просвітницькі заходи зможуть допомогти сповільнити поширення COVID-19 і уникнути ризику перевантаження системи охорони здоров'я хворими, щоб кожен міг отримати необхідну медичну допомогу. В цій сфері уряд розраховує на допомогу

Церков і релігійних організацій.

Інші члени ВРЦіРО теж готові допомогти уряду в поширенні інформації серед населення про необхідні профілактичні дії, щоб захиститися від зараження коронавірусом, особливо під час навчального процесу у школах.

«Ми всі розуміємо, – сказав Предстоятель, – що коронавірус – це серйозно і надовго. Якщо щось раніше був скептичний щодо цього, то нехай піде в переповнені лікарні, поспілкується з медиками, які розуміють, що це сьогоднішній загрозлива хвороба, яка бичує не тільки Україну, але й увесь світ». І поки не винайдені ліки проти цієї недуги, додав він, єдиним ліком є плекання певної культури: носіння масок, миття рук, соціальна дистанція.

Ця культура мусить перетворитися на елемент особистої культури кожного українця.

«Наші медики можуть підтвердити, що це справді допомагає. І, можливо, є більшою бідю те, що люди не вповні впровадили в особисту культуру ці елементи захисту себе і свого ближнього. Гадаю, ми тут маємо величезне поле для співпраці. Бо якщо подивитися на історію нашої Церкви, то священник завжди був не тільки служителем культури, але й творцем культури», – зауважив Блаженніший Святослав.

Він пригадав, що УГКЦ була певним промотором культури здоров'я. «Скажімо, акції тверезості у XIX столітті. А відтак плекання культури здорового способу життя, який свого

часу започаткував митрополит Андрей Шептицький. Через навчання правил гігієни зменшилася навіть дитяча і материнська смертність у Західній Україні», – відзначив Предстоятель.

На його переконання, добрий пастир має дбати про здоров'я свого народу. Йдеться насамперед про питання просвіти, комунікації з медичними установами. І тут Церкви можуть взяти це питання на себе. У ВРЦіРО хотіли б почути з боку уряду, як вони до цього можуть долучитися.

Блаженніший Святослав також нагадав, що УГКЦ і надалі готова надавати свій церковний простір для лікування людей.

Департамент інформації УГКЦ

У новому випуску проекту «Блаженніший Святослав: доступно про важливе» Глава Церкви роздумував над молитвою до святих, зокрема до Богородиці, ангелів та усіх інших Божих угодників. Нижче пропонуємо текстову версію відеокатехизи.

Дорогі в Христі брати і сестри!

У попередніх наших роздумах ми з вами намагалися збагнути, як треба молитися, які є ступені та способи молитви. Але починали ми нашу дорогу із запитання: «До Кого я молюся?», «Хто є Той, до Кого я звертаюся у моїй молитві?» Очевидно, що на перше місце ми поставили нашого живого, вічного, любля-

чого Бога, Творця і Спасителя. Бо не можна розпочати молитву, не усвідомивши, до Кого ми говоримо, до Кого звертаємося. Ми також згадували, що молитва потребує певного приготування, щоби сконцентрувати свою увагу на тій Особі – на Богові, з Яким розпочинаємо діалог.

Але, окрім божественних осіб Пресвятої Трійці – Отця і Сина і Святого Духа, – ми скеруємо нашу розмову в молитві також до інших осіб, які, хоч і належать до Божого творіння, але відіграють дуже важливу роль в нашому особистому християнському житті та житті Христової Церкви.

Чому ми молимося до Богородиці, святих та ангелів?

Молитва до Богородиці

Наступною, до кого ми повинні звертатися в молитві після Господа Бога, є Пречиста Діва Марія. В традиції Церкви Богородиця займає особливе місце. Вона є певною іконою Церкви, є тим дзеркалом, у якому Церква, спільнота – ми з вами – можемо впізнати себе, розгледіти себе, зрозуміти, як ми повинні жити і що означає бути частиною Церкви як Христового Тіла.

Пречиста Діва Марія виконує дуже важливу роль в житті Церкви. Вона є посередницею благодатей, є тою, що неустанно своїм покровом і молитвою покриває нас і заступається своєю материнською молитвою за нас перед своїм Сином. Тому після Христа, після Святого Духа і Бога-Отця ми в молитві повинні плекати зв'язок з нашою Небесною Батьківщиною, небесною Матір'ю – Пречистою Дівою Марією. Хто справді відчуває себе сином Церкви – відчуває себе сином Марії, бо їй поручив на хресті усіх нас наш божественний Спаситель, кажучи: «Жінко, ось син твій», а до свого улюбленого учня сказав: «Сину, це Матір твою!» (Ів. 19, 26).

Молитва до святих і ангелів

Також у нашій молитві ми звертаємося до святих і до ангелів, тому що у свідомості Хри-

стової Церкви вони є нашими заступниками і молільниками на небесах. Вони є частиною небесної, прославленої Церкви. Ми віримо в сопричастія святих, коли ми один одному можемо допомагати так само, як тут, на землі, ми молимося один за одного. І це є необхідною частиною нашого молитовного життя!

Пригадуєте, ми підкреслювали, що перш, ніж молитися за себе, за свої потреби, мусимо помолитися за свого ближнього, за його потреби. Перейнятися його болями, його стражданнями, його молитвами і молитовними звертаннями до Господа Бога. Так само, коли ми молимося до святих, ми поступаємо у подібний спосіб. Ми просимо, щоб вони, які вже сьогодні споглядають Боже обличчя, які вже досягнули мети християнського життя і втішаються вічним щастям в небі, там, перед Божим престолом на небесах, молилися за нас.

У книзі Одкровення ми маємо цікавий образ небесної молитви святих. Цей образ Апокаліпсис змальовує так: в даний момент цієї вічної небесної Літургії перед престолом небесним нашого Небесного Отця відкриваються чаші з кадилом, з яких виходить кадильний дим. І каже апостол і євангелист,

який споглядає цю дійсність, що це молитви святих, які підіймаються перед Божим Престолом як благовонний запах духовний.

Отож, ми часом відчуваємо, що нашими посередниками, заступниками, нашими вчителями, а часом рятівниками в наших життєвих ситуаціях на землі, є святі в небі, тому ми їх почитаємо, просимо їхнього заступництва. Кожен з нас має свого патрона, того святого, ім'я якого носимо, і який заступається за нас на небесах. Кожен із нас має свого ангела-хоронителя, якого ми також мусимо в молитві призвати, адже він молиться за нас перед Господом і оберігає від зла в нашому земному житті.

Тому в тій молитві до святих навчимося звертатися із синівською довірою до Богородиці, а відтак не забувати про нашого ангела-хоронителя, про ангелів і святих у небі, які є частиною спільноти Церкви. Церква є спільнотою і ангелів, і людей, які в молитві, як на небі, так і на землі, є об'єднані в сопричасті Духа Святого силою молитви. Тому й кажемо: «Святі ангели та архангели, молись Бога за нас!» Амінь.

† Святослав
Джерело: «Дивенсвіт»

Владика Володимир: «Вчуся не витратити життєву енергію на образи, водночас стараюся сміятися із самого себе»

У нашій Церкві у звичному ритмі життя маємо можливість час від часу зустрічатися з єпископами під час Архидієцесійних Літургій, з нагоди певних свят чи урочистих подій. Так складається, що в основному бачимо їх лише як офіційних представників Церкви на певних подіях.

Пропонуємо вам подивитися на наших владик під іншим кутом зору: якими вони є людьми? Який мають життєвий досвід? Чим захоплюються, а що не люблять? Якими є наші владика в повсякденному житті? Що вдається їм легко, а з чим мають труднощі? Які книжки читають? Чи слухають музику? Де відновлюють сили? Про що мріють? Від чого отримують радість і що завдає їм болю?.. Про це все у Митрополичих садах Святоюрського комплексу розпитуємо у владика Володимира Груци, єпископа-помічника Львівської архієпархії.

Владика Володимир вже впродовж чотирьох років проживає у Митрополичих палатах Святоюрського комплексу. Якщо хтось ще сумнівається, що єпископи бувають радісними, то має обов'язок побачити львівського архиєрея. Бо часто можна почути від добрих знайомих єпископа-помічника Львівської архієпархії: «Наш владика Володимир має терапевтичну усмішку».

З ним неодноразово щоденно зустрічаюся на сходах, які ведуть до критти собору святого Юра, щоразу владика усміхається і каже: «Слава Ісусу Христу! Вітаємо на Святоюрському пагорбі!»

Також владика Володимира часто можна зустріти в кінці храму під час Ісусової молитви, яку курія Львівської архієпархії щоденно молиться у соборі святого Юра. А ще можна зустріти у Митрополичих садах, де владика молиться вервицю, роздумує над Святим Письмом або повертається з роботи на городі.

Дорогою до альтанки Митрополичих садів, де має відбутися наша розмова, владика показує власноруч оброблений город. Звідти здалеку видніється картопля і часник, а якщо краще придивитися, то можна побачити також огірки, помідори і багато іншої городини. Про картоплю сам владика любить жартувати, зазначаючи, що вона має добрий імунітет від місцевих слимаків.

– Владико, вже минуло чотири роки вашого єпископського служіння у Львівській архієпархії. Які ваші загальні враження від Львова і від служіння тут?

– Саме місто Львів для мене не було мені цілком чужим, бо я вже раніше був у Львові на служінні. Якщо йдеться про саму архієпархію, то відразу впадають в око її великі та широкі масштаби. Крім Львова, вона охоплює Яворівщину, Пустомитівщину та Золочівщину. І річ тут не лише в географічних територіях, а насамперед у різних вимірах служіння. Йдеться не лише про парафії, а також про служіння для різних спільнот, організацій, навчальних закладів... Тому такою важливою у нашій архієпархії є роль капеланств. Можемо мати стереотип, що Церква – це лише храм, до якого ми приходимо, щоб помолитися і розійтися. Важливо пам'ятати, що Церква своїми межами сягає далеко поза храми.

– Яке ваше враження з досвіду служіння тут?

– Стараюся завжди собі пригадувати, що служіння вимагає жертвності. Зрештою, подібно було і в монастирі.

Хоча багато в чому мотивувала монаша спільнота, яка дисциплінувала, прищепила любов до молитви. Тут я навчився більшої самостійності, бо ніхто не контролює, а треба багато чого встигнути. Найкраще, коли роль «детектива» виконує власне сумління.

– Що для вас є найважчим у єпископському служінні, а що вдається найлегше?

– Мені найважче в тих ситуаціях, коли не вдається знайти компроміс. Наприклад, уявімо собі сім'ю як мікроклітину суспільства чи Церкви. Якщо кожна особа в сім'ї перто відстоює свої

погляди, тоді виникає проблема. Так само буває у спільнотах, структурах чи парафіях. Зароджуються дві чи більше груп, які не хочуть чути одна одну, а наполягають на своїй непомильності. Тоді ситуація стає драматичною... Найлегше, коли є взаєморозуміння. У діалозі можна вирішити будь-які справи, навіть якщо ці рішення не будуть цілком ідеальними.

– На вашу думку, що за цей час стало найважливішим досягненням?

– Я поки що не зауважую якихось своїх досягнень. Але якщо вже так поставлене питання, то я радий, що за цей час зміг

частково ознайомитися з архієпархією.

– Хто для вас є найбільшою підтримкою у цьому служінні?

– Цей список може бути дуже довгий. Для цього можна робити окреме інтерв'ю. Але прагну зауважити велику підтримку та довіру з боку митрополита Ігоря. Також моє служіння не було б можливим без працівників нашої курії. Загалом у курії вбачаю серце архієпархії. Якщо в курії є «аритмія», то це відразу позначається на організмі цілої архієпархії. Великим скарбом для нас є наші священники. Також не могу уявити собі нашої Церкви, зокрема архієпархії, без монашества. Захоплююся нашими активними мирянами, яких, на щастя, маємо достатньо. Проте їх ніколи не буде забагато.

– Які маєте плани на найближчий час як єпископа-помічника Львівської архієпархії?

– Дуже важко говорити про плани в контексті останніх подій, пов'язаних із карантинними обмеженнями. Адже з дня на день ситуація може змінюватися. Та все-таки є одне фундаментальне побажання – мати більше часу думати над стратегією розвитку певних напрямків у Львівській архієпархії. Звичайно, що це вже є командною працею, моєї особи тут замало. В мене дуже часто створюється враження, що передусім виконую роль своєрідного «пожежника». Постійно щось неочікувано «спалахує», що треба гасити. Невідомо, коли це може статися. Хоча з часом розумію в цьому Боже педагогіку для управління певної ситуації. Водночас відбувається багато добрих і приємних справ. Тому наступне фундаментальне побажання – бачити ці всі добрі справи, які відбуваються в архієпархії. Маю також конкретний маленький план – завершити роботу над виданням невеличкої книжки.

– Трохи про минуле... Чим ви любили займатися у дитинстві? Який предмет у школі був ваш улюблений, а який ви любили найменше?

– Багато часу присвячував господарству, яке ми мали вдома, плекаючи контакт із природою. Цікавився футболом, навіть колекціонував фотографії футболістів, вирізаючи їх із газет та журналів.

– Чи тепер знаходите час для перегляду футбольних матчів?

– Зараз ще частково цікавлюся футболом, проте не маю достатньо часу, щоб переглядати матчі. Хоча стараюся знаходити час переглядати матчі збірної України, навіть, якщо є змога, піти на стадіон, коли вони проходять у Львові.

Якщо пригадати шкільні роки, то важко говорити про любов до конкретного предмету в школі. Були предмети, які вдавалися, а тому їх і любив. Часом конкретний вчитель може прищепити любов до якогось конкретного предмету. Назагал моє серце лежало більше до гуманітарних предметів. Може, сказав би більше, але ще живі мої вчителі (сміється).

– Хто мав вплив на ваш вибір стати монахом?

– Я виростав неподалік Добромильського монастиря отців-василіян, тому мав можливість пізнавати монашество, багато чув розповідей про подвижницьке життя монахів, які там жили і служили ще до Другої світової війни. Згодом знайомився з конкретними особами, тому хотів стати таким, як вони.

(Продовження на 10 сторінці)

(Закінчення, початок на 9 сторінці)

– Чому ви обрали саме редемптористів?

– На це питання я ще сам не знайшов відповіді. Для мене це покликання є таємницею. З моїх теренів також походили редемптористи, яких я трохи знав. Також мені розповідали, що Чин Найсвятішого Ізбавителя – це місійне згуродження для проповідання Божого Слова. Він має місійну харизму. А їхня духовність є христосентрично-пасторальною. У такий спосіб я це поєднав зі своєю любов'ю до гуманітарних наук.

– Який основний досвід ви здобули під час навчання у Польщі і в Австрії? Поділіться, будь ласка, якимись теплими спогадами чи смішними історіями з періоду навчання.

– Для мене великим скарбом було не лише саме навчання, а також і перебування в цих країнах, проживання в монастирях редемптористів. Я спілкувався з багатьма людьми і слухав їхні життєві свідчення. Це все, можна сказати, стало для мене доброю формацією.

Маю чимало гарних спогадів. У моїх очах часто постає постать старшого ігумена монастиря в Інсбруку, який мав великий життєвий досвід. Він ніколи і нічому не дивувався. Коли я приходив до нього вирішувати якісь непрості справи, то навіть не знав, як це сформулювати. Він, почувши це, усміхався і говорив: «А, та ми вже не раз таке мали». Потім ми вже говорили про наступні кроки.

Ще я мав такий гарний пасторальний досвід – це праця в розмовному оазисі монастиря редемптористів. Там були різні психологи, консультанти, душпастирі. Я також був у команді цієї інституції і впродовж року її очолював. Це був для мене дуже гарний досвід просто спілкуватися з цими людьми.

Гарним спогадом є спілкування з медиками. Особливо з однією лікаркою-професоркою клініки Інсбрука. Вона має великі знання і водночас є глибоко віруючою людиною. Вона мене постійно вчила ніколи не драматизувати ситуацію і сама ніколи не драматизувала події, маючи справу з найважчими діагнозами. Я багато від неї навчився. Зараз підтримую гарний контакт.

Ще мав один феномен під час захисту докторату. Якраз на той час відійшов до вічності мій професор. Перед іспитом я пішов на його могилу помолитися, щоб він мене підтримував. Вже під час самого захисту я поставив біля комісії його портрет і свічку. Коли мене опитували з його предмету, то портрет впав на підлогу, так що іспит вже був майже поладжений. У такий спосіб я відчув його опіку. Можливо, йому щось не сподобалося з того, що я відповідав, а, можливо, не сподобався стиль, у якому мене опитували з його предмету.

– Результатом навчання став написаний вами докторат про сповідь. Яким був ваш основний меседж? Що ви хотіли насамперед донести людям про сповідь? Якщо сказати одним реченням, то сповідь – це про що передусім?

– Я насамперед хотів знайти відповідь на власні питання. Таким чином це був меседж до самого себе. Крім того, я вбачав цю тему як прогалину в богослов'ї нашої Церкви. Найважливішим для мене було донести людям, що сповіді не потрібно боятися. Рівно ж не треба в ній вбачати виконання якогось обов'язку. А якщо сказати одним реченням, то сповідь – це поцілунок милосердного Бога.

– У Кохавині ви працювали з молоддю як магістр новіціату і зі спільнотою. Де

шукали сил в собі для такої нелегкої праці і які слова підтримки ви знаходите для молоді?

– Мене здебільшого скеровували до такого служіння, до якого я не був готовий, тобто не мав відповідного вишколу. Проте йшов, бо була така необхідність.

Це як у багатодітній сім'ї, де старші виховують молодших. Мені щастило мати добрих новиків, з якими можна було багато чого зробити. Дехто з них вже мав вищу освіту. Один ще перед вступом до монастиря працював учителем у школі, тому мав навички роботи з молоддю. Він завдавав тон цій молодіжній спільноті. Моє завдання було просте: організувати процес, перебувати в ньому, а також бути щедрим. У молоді треба вкладати, зокрема матеріальні ресурси.

Молодь не потребує багато слів. З нею треба просто бути.

Кохавина – відпустове Богородичне місце. Саме біля стіп Богородиці віднаходив силу, також у фізичній праці. Люблю прогулянки на природі, проводити час у тиші та регулярні відвідини цвинтаря.

– Владико, розкажіть, будь ласка, про своє хобі, про три речі, про які ви гадували і казали, що ви їх нікому не довіряєте. У чому ви віднаходите радість, працюючи на городі? Як ви дізналися і почали готувати напій із бузини? І звідки в єпископа є натхнення декорувати святковий стіл?

– Праця на городі – це контакт із живою природою. У ній є три важливі справи: фізична праця, розвантаження

психіки, а також радість, якщо є врожай.

Напій з бузини був знаний у німецькомовному просторі. Проте я ніколи не задумувався, як його зробити в домашніх умовах. Уперше ми його зробили в Кохавині за допомогою сестер-редемптористок, які мають німецьке коріння.

Що стосується дизайну столу... Ми звикли прибирати для гостей. На мій же погляд, передусім треба робити свято для себе. В Австрії я навчився, що дуже важливим є спільний обід в неділю і свята. Тому важливо створити для себе певну атмосферу. Насамперед йдеться про простий стиль, у якому важливим елементом є свічка, відповідно на столі застелені серветки чи обруси. Дуже важливою є гармонія кольорів і відповідна декорація до пори року чи літургійного часу. Вершина дизайну настає у Різдва і Пасхальні свята.

– Ставши єпископом, ви продовжуєте працювати на городі. Розкажіть, будь ласка, як вам це вдається на Святоюрському нагорбі. Що тут найкраще росте?

– У перший рік я садив все, що мав, щоб, власне, зрозуміти, що тут найкраще росте. Досвід показав, що в нас тут добре плодоносять картопля, квасоля, озимий часник, цибуля, огірки.

– А тепер трішки про вас (у форматі блиц-відповідей). Хто для вас є прикладом для наслідування?

– Праведний митрополит Андрей Шептицький. Щораз більше пізнаю його спадщину, а також при кожній нагоді відвідую його у крипті собору.

Найбільше в особі митрополита Андрея мене зворушує його багатогранність. Важко уявити, як в одній особі може бути такий широкий світогляд. Він порушував усі можливі сфери і не тільки у своїх листах чи посланнях, а й ділом. Мене вражає його відкритість до молоді, до бідних, до священиків, до селян... Глибокі богословські знання.

– Яка молитва є вашою улюбленою?

– Дуже люблю молитву серця в тиші. Просто перебувати в тиші, у Божій присутності. Також люблю Ісусову молитву, яку щоденно молимося в нашому соборі, о 14 год., разом з працівниками курії. Також стараюся щоденно молитися вервицю.

– Хто є вашим улюбленим святым?

– Апостол та євангелист Іван.

– Які книжки любите читати?

– Крім Святого Письма, яке є невичерпним джерелом, охоче читаю свідчення про життя конкретних людей. Люблю читати короткі історії, щоб над ними роздумувати.

– Який ваш улюблений фільм?

– Фільмів практично не дивлюся, це ще наслідки дитинства. Мене все ж таки цікавлять історично-документальні фільми.

– У який спосіб відновлюєте сили?

– Перебування в тиші на природі, прогулянки, легка пробіжка, відвідини цвинтарів.

– Як ваше улюблене церковне і світське свято?

– Великдень та День Незалежності України.

– Чи любите подорожувати? Якщо так, то куди найбільше?

– Не люблю, подорожую з необхідності.

– Яка ваша улюблена страва?

– Їх багато, з кожним роком стає дедалі більше. Великий сентимент відчуваю до яворівського пирога.

– Яка ваша улюблена пісня?

– Нема конкретно однієї. Люблю українські народні пісні, зокрема про маму.

– Якою є ваша найбільша мрія у житті?

– Достойно його завершити.

– Чи були у вашому житті моменти, коли найяскравіше відчували присутність Христа?

– Так, були, це можна назвати «відчуття Тавору». Зокрема, коли прийняв рішення складати вічні монаші обіти. Хоча вже ближче цього моменту було багато випробувань. Проте пам'ятаю, коли я вже для себе прийняв це рішення, тоді відчув дуже глибокий внутрішній мир і спокій.

Були, звичайно, й інші моменти. Без відчуття зустрічі з живим Богом неможливо переносити випробування.

– Що найбільше болить?

– Насамперед якщо комусь завдав болю. Також прикро спостерігати за тим, як розлучаються подружжя. Дуже шкода тоді дітей. І третє – коли хороню людей, молодших від мене.

– За що найбільше вдячні Богу?

– За всіх людей, яких дотепер зустрів, також за кожний прожитий день.

– Як би Ви самі себе охарактеризували одним реченням?

– Людина, яка вчиться не витрачати енергію на образи, маючи водночас відвагу сміятися із себе самого.

Розмовляла Христина Кутнів,
Департамент інформації УГКЦ

Митрополит Андрей – пастир та будівничий Української Греко-Католицької Церкви

Життя та діяльність митрополита Андрея справили величезний вплив на розвиток Української Церкви. Він одним із перших серед ієрархів УГКЦ почав використовувати народну мову в спілкуванні з вірними, досягнув того, що Греко-Католицька Церква під його багаторічним провідом стала розгалуженою та впливовою інституцією, важливим консолідаційним чинником і духовною опорою в змаганнях за державність України.

Митрополит Шептицький походив з давнього українського роду. Він формувався як особистість і отримав всебічну освіту в багатонаціональній та мультирелігійній Австро-Угорській імперії. Після вступу до монастиря отців-василіян у Добромилі 1888 року прийняв чернече ім'я Андрей. Філософію та теологію студіював у Кракові, потім – право в Мюнхені. Після навчання отримав наукові ступені доктора теології та доктора філософії. У 1899 році його номіновано Станіславівським єпископом, а згодом у 1900-му – Галицьким митрополитом.

Напевно, не було жодної важливої ділянки суспільного життя, у якій би митрополит не брав активної участі. Він підтримував молодих українських митців, надаючи їм стипендії для здобуття освіти у найкращих навчальних закладах Європи. На кошти митрополита було придбано будівлю, де розмістилася художня школа відомого митця Олексія Новаківського. У 1905 році він заснував Український національний музей, придбавши для нього окреме приміщення. Завдяки піклуванню Шептицького в музеї зібрано одну з найбільших у Європі збірок іконопису. Він особисто подарував музеєві майже 10 тисяч предметів з приватного зібрання

й утримував його на особисті кошти. Крім того, він підтримував діяльність українських культурно-просвітницьких товариств «Прогресивіта», «Рідна школа», «Сільський господар».

Митрополит займав також активну громадянську позицію в політичному житті тогочасної Галичини. Як Галицький митрополит він був депутатом Австрійського

парламенту і Галицького сейму. Це давало йому змогу виступати перед урядом щодо підтримки українців у справі скріплення їхніх прав у державі. Підтримка Шептицьким Габсбургської монархії в Першій світовій війні стала причиною його арешту й ув'язнення під час російської окупації (1914-1917 рр.). Після війни він разом з

підтримав створення Західно-Української Народної Республіки, проголошеної після розпаду Австро-Угорщини (1918 р.), а згодом у міжвоєнній Польській державі спрямовував свої зусилля та використовував дипломатичні зв'язки для забезпечення прав українців.

У міжвоєнний період митрополит Андрей продовжував роботу з розбудови Церкви. За його ініціативою було засновано Львівську греко-католицьку богословську академію (1928 р.). Цей навчальний заклад під керівництвом отця-доктора Йосифа Сліпого мав перерости в повноцінний університет – на зразок вищих навчальних закладів Західної Європи.

Важливе місце у діяльності митрополита займала справа єднання християнських Церков, повернення слов'янського сходу до єдності з Апостольським престолом. Протягом свого життя він підтримував контакти з тогочасними прихильниками унійного руху, як, наприклад, з російським філософом Владіміром Соловйовим, хорватським архієпископом Йосифом Штросмаєром, бельгійським архієпископом і кардиналом Мерсьє, відомим пропагандистом діалогу з Англіканською Церквою, німецьким богословом Максиміліаном Саксонським – фахівцем у галузі східнохристиянських літургійних традицій. Митрополит сприяв розбудові Російської Греко-Католицької Церкви. З цією метою він двічі відвідав Росію (1907, 1912 рр.) та Білорусь. У березні 1917-го, отримавши від Папи Пія X право на душпастирську діяльність серед католиків східного обряду на території Східної України та Росії, організував у Петрограді Синод Російської Католицької Церкви і призначив отця Леоніда Федорова екзархом для католиків

візантійського обряду в Росії. Шептицький був також ініціатором Велеградських з'їздів, присвячених темам міжхристиянського порозуміння.

У тому ж екуменічному дусі митрополит запровадив низку реформ в УГКЦ з відновлення східнохристиянського духу. У 1906 році створено студитський монастир, який очолив брат митрополита Климентій Шептицький, у 1913-му – східну гілку отців-редемптористів. Були засновані й жіночі Чини сестер Студиток, Мироносиць тощо. У міжвоєнний час митрополит Андрей Шептицький відкрито засуджував релігійну політику польської влади щодо християн православної конфесії та відкритими листами виступав на їхній захист.

Діяльність митрополита в роки Другої світової війни, за визначенням парламенту Канади, «служить і служитиме незабутнім прикладом оборони засадничих людських прав, що є першим обов'язком людської спільноти».

Андрей Шептицький надавав жертвну поміч євреям у найтрагічніший час Голокосту. Ризикуючи власним життям, митрополит урятував близько півтори сотні євреїв, здебільшого дітей. Його пастирське послання «Не убий!» (листопад 1942-го) засуджувало насильницьке позбавлення життя будь-кого і з будь-яких мотивів. У листі до Папи Пія XII український митрополит гостро засудив нацистську ідеологію і виступив на захист єврейського населення.

Митрополит Андрей Шептицький помер 1 листопада 1944 року й похований у крипті собору святого Юра у Львові.

«Львівська архієпархія УГКЦ»

«Хотів би стати всім для всіх, щоб всіх спасти»:

шістнадцять сильних думок митрополита Андрея, що стали крилатими

З нагоди 155-річчя від дня народження митрополита Андрея Шептицького пропонуємо вамий увазі шістнадцять його висловів, що стали крилатими фразами.

Всім для всіх, щоб всіх спасти. Слов'яючи обов'язки любові до ближнього пристав я з моїми вірними у справедливих їхніх національних прагненнях, роблю себе, щоб стати всім для всіх, щоб їх спасти.

Любити Україну потрібно не словами, а ділами. Не потоком шумних і галасливих фраз, а тихою невтомною працею любіть Україну.

Світ гине від браку любові. Світ гине з браку любові, гине з людської ненависті! Не переставаймо ж благодати Всевишнього про обильні, теплі дощі його святої благодати з неба.

Будь-яке вбивство є гріхом. Дивним способом обманюють себе і людей ті, що політичне вбивство не вважають гріхом, наче би політика звільняла чоловіка від обов'язку Божого закону та оправдувала злочин, противний людській природі. Так не є. Християнин є обов'язковий захищати Божий закон не тільки в приватному житті, але й в політичному та суспільному житті. Людина, що проливає неповинну кров свого ворога, політичного противника, є таким самим вбивцею, як людина, що це робить для грабунку, і так само заслуговує на кару Божу і на клятву Церкви.

Під час війни особливо важливо довіряти Богові. Военні часи приносять нам не одне терпіння і не одну спокусу. Йде лиш про це, щоб з Божою благодаттю тривати при Божому законі і сильно надіятися на Всевишнього, що його пресвята ласка оберне на наше добро всі терпіння, які нам зіслав. Досвіді приймаємо з Божих рук; нічого не діється без волі Небесного Отця, Бог, добрий Батько, змилює серце

над нами, простить наші гріхи і дасть діждатися благословенного часу миру.

Дуже часто самі українці стають ворогами для України. Не треба Україні інших ворогів, коли самі українці українцям ворогами, що себе взаємно ненавидять і навіть не стидяться вже тої ненависті... Як довго у національних справах більше пам'ятати будуть українці на власне індивідуальне добро, так довго загальна справа не буде могутньо розвиватися. Бо тої загальної справи просто не буде, бо не буде її в свідомості і в совісті людей.

Священник не повинен публічно представляти свої політичні погляди. Священник може в приватному житті мати політичні погляди. Може в приватному житті бути політиком, але не сміє бути політиком ані в Церкві, ані в сповідальниці, ані в жоднім відношенні пароха до вірних.

Добрий батько завжди дбає про добробут своїх дітей. Чи я лікар, чи я хлібороб, чи я політик, щоби питати про здоров'я, про добрий побут та про освіту? Ні! Я не лікар, не хлібороб, ані політик, я отець! А вітцєви нічого не є чуже, що синів, дітей его обходить.

Лінь робить людину нездатною працювати. Чоловік лінивий, до праці тяжкий, буде тягарем і для родини, і для цілої громади; не лишень маєток змарнує, але через лінивість стане з часом нездатним до праці, бо за лінивістю увійде в його душу всяка гниль і всяка нечистота моральна.

Не зриваємо однієї хвилини будується державність. Не зриваємо однієї хвилини, лише безупинним напруженням і безупинними жертвами аж до крові і смерті многих поколінь двигается народ. І легше часами кров проляти в одній хвилині ентузіазму, чим довгі літа з трудом словновати обов'язки і

двигати спекоту дня і жар сонця, і злобу людей, і ненависть ворогів, і брак довіри своїх і недостачу поміч від найближчих, і серед токої праці аж до кінця виконувати своє завдання, не чекаючи лаврів перед побідною, ані вигоди перед заслугою».

Україна лише сама себе зможе змінити. Ключ до перетворення України знаходиться в ній самій. Нам важко змінити зовнішні обставини, проте в нашій волі змінити себе.

Найкраща ціль не освячує лихих засобів. Християнство, Дорогі, це любов, так як Євангеліє – це наука любові. А що Ваша любов до Батьківщини готова на всякі жертви, то це також прикмета глибока і дійсно християнська. Однак маю щось і проти Вас, бо Ви, і це природно недостача Вашого віку, в жертві йдете часом так далеко, що Ви не лише себе готові посвятити, але й готові посвятити чуже добро і загальнонаціональні цінності. А це вже не є прикмета, а пересада, що може знищити до самої суті ту прикмету, з якою лучитися. Чуже добро і чуже щастя повинно бути святе не лише для християнина, але й для людини, як такої. І нарушувати це добро невілньо нікому. Бо найкраща ціль не освячує лихих засобів.

Основною чеснотою християнства є покірність про себе думати. Маєте ту недостачу, що свою думку сміливо і буйно ставите вище від думок всіх старших, що при найбільшій любові до своїх батьків себе вважаєте мудрішими і вищими. Як же ж Вас переконає, що наслідком такої ментальності, ви на жаль надто часто помиляєтеся? Сильно переконаним з – поміж Вас християнам сказав би я, що основною чеснотою християнства є покірність про себе думати, що Бог гордим протривиться, а дає свою ласку покірним, однак, не дивуюся, Дорогі, що більшість з-поміж Вас цю науку

мало розуміє.

Служба любові, мої Дорогі, не знає лаврів. Служба любові, мої Дорогі, не знає лаврів, як довго жертва ще неповна, а жертва одної хвилини не заступить довголітньої муравлиної праці. Не зриваючи одної хвилини лише безупинним, напруженим і безупинним жертвами аж до крові і смерті многих поколінь двигается народ. І легше часами кров проляти в одній хвилині ентузіазму, чим довгі літа з трудом словновати обов'язки і двигати спекоту дня і жар і злобу людей і ненависть ворогів і брак довіри своїх і недостачу поміч від найближчих, і серед токої праці аж до кінця виконувати своє завдання. Своє завдання, не чекаючи лаврів перед побідною, ані винагороди перед заслугою.

Пам'ятайте, що нічого доброго для свого народу Ви не досягнете, чинячи справи, суперечні із Заповідями Божими. Не дайте спровокувати себе до жодних незаконних учинків. Адже це в інтересі наших ворогів: намовити наших людей до нерозважливих кроків, які можуть, а навіть неминуче стягнуть велику шкоду на наш народ. Не дайте намовитися людям, котрі чинення супроти заповіді Господньої представляють Вам як неминучість. Пам'ятайте, що нічого доброго для свого народу Ви не досягнете, чинячи справи, суперечні із Заповідями Божими.

Потребуйте тієї справжньої Божої МУДРОСТІ. Треба й Вам тієї Божої МУДРОСТІ, що вміє розрізнити щире золото від фальшивого... Нехай же провідним світлом Вашої праці буде передусім – випросити з неба той пре цінний Божий дар, яким є МУДРІСТЬ.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Венедикт: «Найбільшу цінність мого єпископського служіння вбачаю у можливостях послужити іншим»

Пригадую, як дев'ять років тому, напередодні першої річниці єпископської хіротонії владика Венедикта, я вперше переступила поріг курії Львівської архієпархії і його кабінету. Владика на той час був єпископом-помічником Львівської архієпархії. Саме тоді я записала своє перше інтерв'ю з ним, яке стало загалом моїм першим досвідом.

Минуло дев'ять років з того часу. Вже три роки владика Венедикт служить нашим вірним в Америці. Сьогодні я перебуваю в садах монастиря святого Обручника Йосифа Студійського уставу, більш відомого загалу як церква святого архієпископа Михаїла. Прийшла сюди, щоб розпитати владика Венедикта про досвід його архієрейського служіння, про успіхи та невдачі, радощі й труднощі, про Львів і Чикаго, а також про його вподобання і звички. Розмовляємо з архієреєм також про його проєкт «Цеглинка добра», власне присвячений десятиліттю його архієрейської хіротонії. Отож, хоч владика Венедикт заклопотано готується до святкування, все ж знаходить час для розмови, яку радо розпочинаємо.

– Слава Ісусу Христу! Пресвященний владико Венедикте, 5 вересня ви святкуватимете десятиліття архієрейського служіння найбільше тишається?

– Слава навіки! Я в житті ніколи не мав якихось особливих подій, які б радикально вплинули на моє життя. Як ми кажемо в молитві «Царю Небесний», що Бог є всюди та все наповнює. Я вважаю, що кожна подія мого життя є важливою. Кожна ситуація в моєму житті є важливою. Тому мені важко виокремити якусь одне досягнення. Проте можу сказати із впевненістю, що моє єпископське служіння відкрило для мене можливість послужити іншим. У нас в народі кажуть: якщо дати людині владу і гроші, то можна пізнати, ким ця людина є. Я з цим цілком згідний, бо важливо розуміти: що більше ти маєш влади, то більше перед тобою відкривається можливостей. Моє єпископське служіння стало для мене можливістю послужити багатьом іншим. Я дякую Богові, що можу служити іншим у різний спосіб. У цьому вбачаю найбільшу цінність

мого єпископського служіння.

– Що вам вдалося за ці десять років найлегше, а що найважче?

– Мені важко якось розсудити, що найлегше, а що найтяжче... Мені казали, що як станеш єпископом, то зміняться стосунки з людьми. Проте я не змінив свого ставлення до людей, мені вдалося зберегти добрі стосунки з ними й не втратити з ними контакту. Буквально вчора я повернувся зі своєї батьківщини, де зустрічався з рідними та близькими. Для мене такі зустрічі є дуже цінними. Я залишився монахом, коли переступаю поріг монастиря, то чуюся дуже добре поруч зі своїми співбратями. Звичайно, що я не втручаюся в життя монастиря. Я би сказав, що це найлегше, що мені вдалося, – це, власне, зберегти стосунки з людьми. Щодо найважчого, то не маю що сказати.

– Як єпископ, ви три роки були у Львові, а три вже – в Чикаго. Як змінилося ваше життя за останні три роки? У чому полягає унікальність і відмінність між Львовом і Чикаго?

– Можливо, вам не сподобається моя відповідь, бо для мене не було фундаментальних змін. Пригадую, як я був разом із Блаженнішим Святославом на аудієнції в Папи. Наш Отець і Глава представляв мене Святішому Отцю. Папа запитав мене про те, як мені було в монашому житті, а як є тепер у єпископському. Я відповів: з'ясувалося, що той самий Бог, який був у монастирі, є тепер у Львівській архієпархії. Так само, коли ми говоримо про різницю між Україною та Америкою, для мене там є той самий Бог і ті самі люди. Звичайно, що відрізняється культура, ментальність, економічна і політична ситуація, але Бог є тим самим. Люди є тими самими. Проте, звичайно, ситуація трішки змінилася. У Львові я був зосереджений на своїй роботі більше в одному місці. До найвіддаленішої парафії можна доїхати до двох годин. Натомість в Америці до найдалшої парафії мені потрібно летіти шість годин літаком, а з пересадками забере цілих вісім годин. Наші парафії дуже розкидані одна від одної.

Я тепер багато подорожую. За останні пів року під час коронавірусу – трохи менше. Якщо брати місяць, то я в одну неділю служив у Чикаго, а в три – інших по парафіях. Якщо порівняти територію, за яку я

відповідаю, з Україною, то вона приблизно в 15 разів більше. Це площа майже всієї Європи. Моя остання парафія лежить на такій відстані від Чикаго, як Португалія від Львова. Це величезна територія. У цьому полягає найбільша зміна.

Крім того, в Америці наші парафії складаються із трьох груп вірян: українці, які приїхали з України, українці, які народилися в Америці, і американці. Є парафії суто англомовні, більшість членів яких – американці. Кожна парафія є унікальною. Маємо також парафії, до яких належать лише емігранти. Священики теж різні. Одні народилися в Америці; маємо священиків з Аргентини, Канади і, звичайно, з України. За ті три роки я вже зумів відчути наших вірних. Кожну парафію бодай раз відвідав.

– У 2017 році, коли люди дізналися про ваше призначення до Чикаго, у соціальних мережах була ціла дискусія на тему «Чий владика Венедикт?». Минуло три роки. Чи почуваетесь ви «своїм» в Америці? Як би ви відповіли на це питання?

– Маю дивний дар від Бога: я почувуюся добре там, де я є. Я ніколи не сумував за Україною. Можливо, це когось дивує, і виникне запитання: чому? Чи ти не є патріотом? Я вважаю, що треба жити там, де ти перебуваєш. У нас часто старші люди люблять згадувати про те, як добре було колись. Молодші люди думають, що колись настане добре. Ми дуже рідко живемо в реальності. Я ж вчився жити там, де Бог мене поставив. Якщо мене Бог тепер поставив в Америці, то це моє життя. Ти живеш там, де мешкаєш. Я прилітаю до Америки, виходжу з летовища і цілком занурююся у світ Америки. Нещодавно прилетів до Львова і стараюся жити тут на повну. Звичайно, я телефоную в Америку, тримаю ситуацію під контролем, але живу тут на повну. Я живу не в минулому і не в майбутньому, а тут і тепер.

– Хто для вас є найбільшою підтримкою на дорозі єпископського служіння?

– Насамперед, Бог для мене є найважливішою підтримкою. Відтак люди, яких я зустрів на своїй життєвій дорозі. Вони для мене були і залишаються авторитетами. Проте я ніколи з нікого не творив ідеалів. Бо дуже важко, коли ми спочатку зачаруємося, а потім розчаруємося. Я свідомий того, що через когось Бог більше діє, а через когось – менше. Я вчуся розпізнавати Бога, який діє через кожну людину. У монашій традиції кажуть, що найважливіша людина твого життя – та, яка є поруч із тобою. Виходить, що зараз ви є найважливішою для мене людиною, бо сидите поруч. Я люблю людей, хоч є інтровертом, тому найбільш комфортно почуваюся наодиноч. Однак ціную кожну людину, яку Бог ставить на моїй життєвій дорозі. Упевнений, що кожна людина має місію для мене. Під час Богослужіння ми часто кажемо: «Будьмо уважні». Стараюся завжди бути уважним до людей, яких посилає мені Господь.

– Які маєте плани на найближчий час для розвитку єпархії?

– Упродовж першого року ми дуже багато робили для розвитку структури єпархії. На мій погляд, структура є дуже важливою, і ми створили дієву унікальну структуру. Я багато радився з іншими людьми. Ми випрацюємо також візію і стратегію життя єпархії. Третя річ – наповнюємо структуру людьми. Адже структура твориться не сама для себе, а радше задля якоїсь візії й

стратегії. Це три важливі інструменти: структура, візія, люди. Недавно ми запустили місійний інститут в єпархії. Бо нам важливо, щоб наші священики й миряни в єпархії були місійними. Наш інститут має три спрямування: 1) постійна формація священиків, 2) школа євангелізації, 3) богословський відділ (виховуємо дияконів, катехитів, дяків).

Також прагнемо розвиватися як єпархія, засновувати місійні єпархіальні станиці. Пробуємо проаналізувати сильні й слабкі сторони кожної парафії, щоб її вдосконалити, міркуємо, як зміцнити сильні сторони та що зробити зі слабкими.

– А тепер кілька питань про вас... Як ви відчули покликання до монашого життя? Чому обрали монастир саме Студійського уставу?

– Психологія каже: якщо ти маєш якісь глибокі емоції, то не можеш їх передати словами. Це мій особистий покликання від Бога, який я відчув, і словами ніколи не зможу передати. Це важко одягнути в слова. Але якщо спробувати сформулювати на рівні інтелекту, то я би сказав, що в житті був ідеалістом і шукав ідеалів. Перші ідеали я шукав ще в медичному училищі, у якому я вчився. У своїх пошуках в період зрілості я прийшов в політику, де, звичайно, цих ідеалів не знайшов. Потім я глибинно ввійшов у християнство. У християнстві я відчув бажання служити Богові у священстві. Не маю відповіді на запитання, чому не одружився, бо я мав багато знайомих дівчат. Дотепер не можу сказати, чому і як я усвідомив, що це Боже покликання.

Я пішов дорогою неодруженого священика. Спершу служив у парафії, надалі шукав ідеалів, а тоді вже пішов до монашества. Єпископство не вважаю покликанням, бо я ж не казав когось, що хочу бути єпископом. Це Церква собі таке придумала, що я можу бути єпископом. Моє покликання є монашим. Це так само, як ми говоримо про природу Ісуса Христа. Він був Богом чи чоловіком? Правда, Він був Богочоловіком. Для мене є дуже важливими ці дві природи: єпископська і монаша. Вони мене взаємодоповнюють. Не можу уявити себе в єпископстві без досвіду монашого життя.

– Чи виникло у вас бажання стати єпископом у період монашого життя?

– Таке бажання виникло в Церкви. Протягом останніх 25 років мого життя було так, що інші приймали за мене рішення, я лише акцентував ці рішення. Останнє, я ніколи не відчував бажання жити в Америці. Я не мав такого бажання, однак тепер почувуюся там щасливим. Так само в єпископстві я чуюся щасливим, і Бог дав мені свідомість, що тут і тепер моє місце освячення і служіння іншим. Попри це, я почувуюся повноцінним монахом. Моє єпископське служіння мені нічого не додає до вартості. Я відчуваю свою вартість сам у собі. Америка також не додає мені вартості. Найбільшу вартість мені додає буття з Богом. Саме буття з Богом наповнює тебе радістю і ти почувуєшся щасливим, незалежно від того, де ти є.

У монашестві є обіт убогості. Це не просто обіт бідності, а радше обіт буття в Богові. Бо монах у Богові має все. Коли ти не маєш Бога, то постійно шукаєш щось, що б тобі додало вартості. Про це святий Августин дуже гарно сказав, що моє серце не знає спокою, поки не спочине в Богові.

– Яка молитва є в вашою улюбленою? – Ісусова молитва є моєю улюбле-

ною. Люблю читати псалми. Також люблю Церковне правило. Для мене це нагода бути з Богом. Так само як з їжею: коли не маєш улюбленої страви, то їси все, що тебе насичує. У приватній молитві все ж віддаю перевагу Ісусовій молитві і читанню псалмів, у спільнотній – Церковному правилу.

– Владико, ви згадали про улюблену страву. Яка страву є в вашою улюбленою?

– Я не маю улюбленої страви. Колись полюбляв солодке, зараз вже не так сильно. Ніколи не любив гострих страв, а останні декілька місяців полюбив. Тому мені важко виокремити щось одне. Останнім часом віддаю перевагу здоровій їжі.

– Про що мрієте?

– Мрію чинити Божу волю. Бути відкритим до Божого покликання. Пробувати дедалі більше жити до-сконалим і праведним життям.

– Маєте хобі?

– Ні, не маю хобі. Можу їздити на велосипеді, плавати... Якщо плаваю чи їжджу на ровері, то це, радше, заради здоров'я. Не є фанатом цього.

– Що любите читати?

– Що Бог пошле. Стараюся, звичайно, читати Біблію. Читав чимало праць митрополита Андрея, патріарха Йосифа, історію Церкви, життя отців у пустелі. Люблю багатогранні речі. Люблю дивитися на світ через різні вікна, спілкуватися з різними особами. Є таке прислів'я: бійся людини, яка прочитала тільки одну книжку. Люблю читати різні книжки.

– Які ваші улюблені свята: церковне і світське?

– Великдень і День Незалежності.

– Дякую. Владико, на завершення розкажіть, будь ласка, детальніше про акцію «Цеглинка добра», яку ви організуєте спільно з Фондацією духовного відродження до десятиліття вашої хіротонії. Яка її основна мета?

– Я маю багато освіти. Моя остання освіта пов'язана з бізнес-школою УКУ. Можу сказати жартує, що люблю робити бізнес. До мого 50-річчя ми збирали кошти для семінаристів на стипендії. Ця акція продовжується і надалі.

Коли я думав над новим проєктом, то зрозумів, що у важких ситуаціях, однією з яких є пандемія коронавірусу, завжди терплять найменш забезпечені. Я хотів їм якусь допомогти. Упродовж довгого часу я співпрацював зі Спільнотою св. Егидія, трохи менше – з «Оселю». Проте хотілося допомогти не тільки когось одному. Мені завжди болить, що ми не вміємо спільно здійснювати проєкти. Саме тому з нагоди десятиліття моєї хіротонії була зиніційована збірка для безхатченків. Я запросив своїх друзів розділити зі мною цю радість і скласти пожертви на безпритульних. У такий спосіб можемо врятувати голодних від голодної смерті. Тому я дуже не хотів подарунків, але хотів щось доброго зробити для таких людей. Я знаю, що багато безхатченків тепер опинилися на вулиці. Це такі самі люди, як і ми. Чоловік викинув жінку або навпаки. Так, я сьогодні є єпископом, але невідомо, як би могло скластися моє життя. Серед безхатченків часто є людей з вищою освітою. Тому я дуже хотів допомогти людям, які опинилися у складних життєвих ситуаціях.

– Щиро дякую за розмову!

**Розмовляла Христина Кутнів
Департамент
інформації УГКЦ**

Владика Степан: «Хто дякує, той цінує, а хто цінує, тому Господь напевно довірять більше»

Бог створив цей світ із невидимим фундаментом, який називається «вдячність» або просто слово «дякую». Воно є безкоштовне, але дуже цінне.

Роздумуючи над євангельською історією про виноградарів, хочеться говорити багато про рейдерство з тим відтінком, яке воно мало довгий час у нашому суспільстві. Були роки, коли легко і просто хтось міг у когось відібрати майно, бізнес чи просто вкрасти ідею.

Євангеліє завжди відкриває перед нами якусь важливу істину життя, що містить глибокий зміст. Звичайно, історія про виноградарів – це історія про

світ, той Богом сотворений світ, який для усіх нас даний у спадок, переданий Богом для того, щоб ми ним користувалися. Ми не народили світ, його не створили, але народились у ньому, і це слід завжди пам'ятати. Ми навіть знаємо, що світ і все, що створено у ньому, було добрим. «І побачив Бог усе, що створив: і воно було дуже добре», – читаємо у Книзі Буття 2, 31. Бог творив і творить зі своєї доброти, хоче, щоб у створеному Ним добрі усім було добре, і ті, які користуються Його щедрістю, також були добродійцями.

Але де з'явилось щось не так? У ситуа-

ціях, коли ми починаємо вважати, що ми є творцями цього світу, коли починаємо привласнювати світ, відгороджувати себе від решти світу, у цих та інших подібних ситуаціях ми перетворюємося на маленьких рейдерів. І деколи здається, що таких маленьких рейдерів у світі щоразу більше. Пригадую собі випадки, коли люди кажуть: «Бог мені нічого не дав, а все, що маю, зробив власними руками», – або щось інше на кшталт: «Бог за мене не працює», «Він не кормить мою сім'ю, я сам заробляю кошти» і багато інших схожих фраз. Вони свідчать про те, що людина виставила Бога за двері власного життя або взагалі Його ніколи туди не впускала.

Ті, хто не мають Бога за наріжний камінь, які не мають моральних принципів, які не поважають інших, часто носять обличчя маленьких рейдерів. Такі особи не є вдячними. Вони вважають, що їм нема кому дякувати, а навпаки – усі мають дякувати їм. Відсутність вдячності вже свідчить про те, що людина вважає, що все є тільки її. Небезпекою є те, що коли ми не є вдячними, це означає, що ми і не цінуємо те, що маємо. Уявімо собі людей, які не цінують повітря, воду, гарні парки, інших, навіть стіни будинків, які часто розписані по наших дворах словами невдячності.

Бог, подібно як господар виноградника, все організував, створив, передав і довірив свої дари людям. Бог створив

цей світ із невидимим фундаментом, який називається «вдячність» або просто слово «дякую». Воно є безкоштовне, але дуже цінне! Ми свідомі того, що особа, яка дякує, вже цінує те, що має. Вона усвідомлює, що все життя, кожен день, подія, обставини є подаровані їй Богом. Той, хто дякує, той ніколи не буде привласнювати, але пам'ятатиме, що усе дано Богом для того, щоб користуватись на славу Божу, щоб творити добро.

Часто ці маленькі рейдери хворіють недугою заздрості. Ця недуга з'являється тоді, коли хтось бачить, що є у ближнього, сусіда, інших, але не цінує свого. Коли зустрівав людей, які хворіли заздрістю, завжди казав їм: загляньте у своє життя! У вас точно є щось таке, чого немає у сусідів. Хтось би хотів також це мати, але тішиться тим, що у нього є, і за це дякує Богові.

Заздрість, яка потім штовхає до маленького рейдерства, лікується лише одним – вдячністю. Потрібно не втомлюватись дякувати Богові за все, навіть найменші речі, які Він у своїй щедрості як добрий Господар довірив нам.

Загляньмо у життя – може, там є щось, за що ми ще не подякували. Хто дякує, той цінує, а хто цінує, тому Господь напевно довірять більше.

FB-сторінка владика Степана (Суца)

5 причин, чому варто відновити регулярні відвідини храму

Час пандемії приніс багато змін. Через те, що вірус змусив нас бути на відстані, спільна молитва стала на певний час недоступною. Ми почали більше молитися онлайн, і, можливо, багатьом такий варіант дуже навіть сподобався. Але оскільки карантин слабшає, ми частіше збираємось разом, а, значить, варто відновлювати, звісно ж, із збереженням усіх заходів безпеки, регулярні відвідини богослужіння.

Чому це так важливо? Мабуть, над таким питанням задумалося немало вірних. Може, насправді відвідувати спільні молитви не так і важливо? Пропонуємо подумати над п'ятьма причинами, з яких варто знову ходити на богослужіння бодай щонеділі.

1. У Біблії сказано, що молитва спільноти важлива.

У Посланні до Євреїв 10, 25 читаємо: «Не залишаймо своїх сходи́н, як то в декого є звичай, а, навпаки, втішаймо себе, і то тим більше, що бачите, як зближається день». Богослужіння, а насамперед Літургія – це дуже важлива спільна молитва і участь у ній щонеділі не є заохоченням, а обов'язком кожного християнина.

2. Євхаристія – безцінний дар.

Коли ми збираємось на Божественну Літургію і беремо в ній участь, приймаємо Євхаристію, то сповнюємо слова Спасителя, якими Він на Таємній вечері заповідав чинити так на Його спомин.

3. Парафіяльна спільнота – це жива клітина Церкви.

Відвідуючи храм своєї парафії, беручи участь у спільному житті громади, ми творимо живе тіло Церкви. Бо спільнота – це місце підтримки і розуміння. Важливо відчувати себе інтегральною частинкою і водночас відчувати підтримку.

4. Коли ми разом, ми бачимо Бога одне в одному.

Люди, які щоразу поруч з нами моляться Святу Літургію – не випадкові. Багато з них Бог поставив на нашому шляху з певною метою. Нерідко в парафіяльних спільнотах виникає багато суперечок, але це свідчить лише про те, що всі ми – в дорозі пізнання себе, Бога і ближнього. Творячи спільноту, ми допомагаємо одне одному бачити Бога, допомагати Йому кожен своєю місією.

5. Наше духовне життя розвивається.

Якщо ми приходимо до храму, ідемо до сповіді і Євхаристії регулярно, то таким чином не допускаємо, щоби наше духовне життя занепало. І це дуже важливо. Навіть невеликі «перерви» у духовному зростанні можуть мати дуже негативні наслідки.

Нехай випробування пандемією лише зміцнить нашу віру і свідому участь у житті Церкви.

Тетяна Трачук, «Дивенсвіт»

Відбулася монаша проща редемптористів до Кохавина

З 20 по 22 серпня двадцятьоро богопосвячених осіб здійснили першу пішу прощу до Кохавина. Усі охочі приєднатися до цього паломництва мали можливість зробити це в онлайн-форматі на сторінках секретаріату душпастирства молоді та покликань у соцмережах.

Цю дорогу здолали отці та брати Згромадження редемптористів та сестри Згромадження сестер-місіонерок Найсвятішого Избавителя (редемптористки місійні) в наміренні покликань до священничого та монашого стану і ласки витривання в покликанні.

Духівником прощі був єпарх Мельбурнський Микола Бичок. Покровителем прощі обрано бл. Каспара Штангассінгера, який є патроном редемптористської молоді. Ікону з його мощами паломники принесли зі Львова до Кохавина, де вона перебуватиме упродовж місяця.

На шляху до Кохавинської чудотворної ікони Богородиці прочан гостинно приймали громади місцевих сіл.

Західне бюро «Живого ТБ»

Львівський Митрополит благословив садок

«Під покровом митрополита Андрея»

6 вересня 2020 року Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав дитячий садочок повного дня «Під покровом Митрополита Андрея» в смт. Івано-Франкове.

Митрополит благословив заклад на добрий початок навчального року, плідне і добре виховання дітей у душі послуху та Божої любові.

Прес-служба Львівської Архієпархії УГКЦ

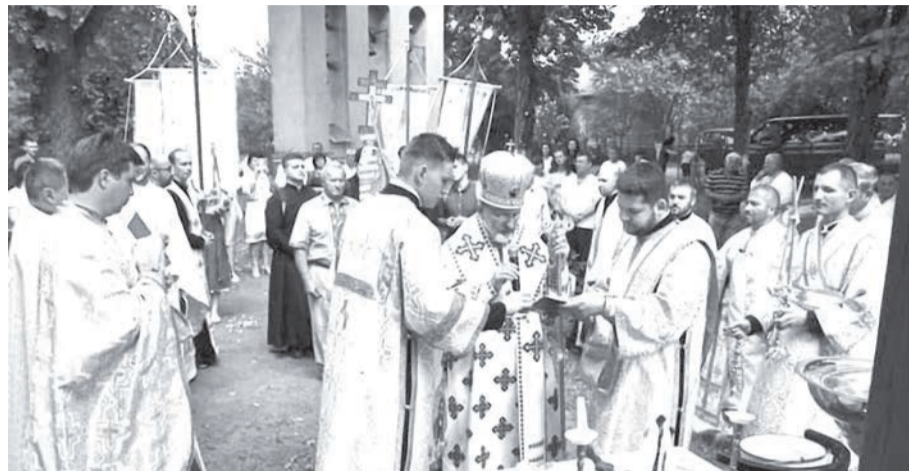

80-ліття храму святого Архистратига Михаїла у Кривичах

З нагоди святкування 80-ліття храму святого Архистратига Михаїла с. Кривичі Глиннянського протопресвітерату відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Пастирський візит відбувся 16 серпня.

Тут владика очолив Архирейську Божественну Літургію, в якій йому співслужили адміністратор парафії о. Тарас Островський та запрошене духовенство. По завершенні Літургії архирей звершив Чин освячення води, відтак окропив нею вірних, які зібралися на святкування, та уділив їм архирейське благословення.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

Ієрейське рукоположення диякона Романа Демка

7 серпня в Архикатедральному соборі святого Юра була звершена Архирейська Божественна Літургія, яку очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. В часі Літургії владика звершив ієрейське рукоположення диякона Романа Демка.

Архирейові співслужили сотрудники собору, а також запрошене духовенство.

По завершенні Літургії новопоставлений ієрей уділив благословення вірним, що єдналися у молитві Літургії.

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ

«Нехай буде воля Твоя!» – десять сильних думок Патріарха Йосифа

Цього року 7 вересня вже є 36 річниця від дня смерті Патріарха Йосифа Сліпого. З цієї нагоди пропонуємо вам десять сильних думок Блаженнішого Йосифа, над якими запрошуємо усіх застановитися.

Архипастирство з рук Митрополита Андрея Шептицького. Приймаючи з рук Слуги Божого Андрея пастирський жезл у тяжку і зловіщу хвилину в грудні 1939 року, на моє сумління впали важкі слова його заповіді: великою провиною було б не прийняти його саме в цю важку й відповідальну хвилину.

«Нехай буде воля Твоя!». На мене спав відповідальний обов'язок бути керманцем корабля нашої Церкви, що опинився на дуже бурхливих і каламутних водах історії. Взяти цю керму було страшно, буря була велика, а дорога до пристані цілковито невидна і далека. Одне було певне: без Божої помічі ця небезпечна подорож і боротьба з смертоносними хвилями не вдасться. Треба було сказати з крипкою вірою: «Нехай буде воля Твоя!» і «Господи, допоможи і виведи з тієї небезпеки».

Бог і Україна. Наша загальна національна хиба – роз'єднання і розбивання, свари і чвари. Дав би Бог, щоб ми всі опам'яталися: від гори до долу і думали про майбутнє добро України і її Церкви, щоб закинули свої амбіції, а Бога і Україну висунули, як провідну ідею нашого життя, думок і діл!

Добровільний в'язень Христа. У покликанні служити Христові в духовному стані виразно бачу Божу руку. Відчувши в ньому Господній голос і підтримуваний Господньою десницею, радів я, що міг впродовж кількох десятків найкращих років життя працювати як

добровільний в'язень Христа: служитель, науковець і богословський дослідник.

Божа мудрість. Мудрість, або Свята Софія – це великий Божий дар, який Бог нам уділяє так само, як дав нам буття. Бог – то вічне Буття. Бог – то вічна Мудрість. Ви зачерпнули її тут як Божу благодать у цім нашім університеті – скромно, без світського шуму і галасу. Цінить, отже, науку, знайдіть у ній смак, полюбіть її, бо без науки будете ви бідні і з вами наш нарід, коли не схоче розвиватися в знанні і в Божій мудрості.

Будьте свідками! «Будьте свідками» Христа в Україні і в усіх країнах вашого поселення, у в'язницях, в тюрмах і таборах, аж до краю землі і до краю вашого земного життя! Будьте свідками на всіх континентах нашої бідної планети! Не посоромтеся землі української, землі Ваших предків!

Вдячність. Вдячність – це для християн свята річ і важливий обов'язок. Треба словам подяки надати той святий характер, який повинна мати правдива християнська вдячність.

Великого бажайте! «Великого бажайте» – і посвячайте для нього свої сили, труди і жертви, навіть якщо треба, і до посвяти життя і мучеництва.

Віра і наука. Два крила, якими підноситься людський дух в безкраї простори – це віра і наука. Від початку людської історії вели вони людину впродовж віків, як два нерозлучні товариші, удосконалювали її життя, мораль і життєві вимоги. Ціль науки – пізнати правду. Тому мирна співпраця і взаємна поміч виводить їх на обопільну користь.

«Просяю їм усім...» Упродовж цілого свого життя,

був я і таким відходжу з цього світу, в'язнем Христа. Сьогодні я дякую Всевишньому за те, що мене били в тюрмах і били на волі. Дякую йому за те, що мене били, а не величали раби! Просяю їм усім, бо й вони – знаряддя в руках Всевишнього, що покликав мене і дав мені свою благодать – бути в неволі і на волі – в'язнем Христа ради!

Христина Кутнів, Духовна велич Львова

Чи є літургія «Григоріанка» гарантією визволення з чистилища?

Молитва за померлих має довгу і багату традицію. Повсюдно відома, зокрема, Літургія «Григоріанка». Звідки пішов звичай цього богослужіння і яке його значення?

Зображення нижче і справді лякає. Страждання людей, полум'я. На щастя, це не пекло, а чистилище. Все вище вгору стає світліше і більш обнадійливе. І одному із страждених вдається залишити цю місцину, і переходить щасливець, як дізнаємось із напису на стрічці, від смерті до життя. Зліва бачимо, як священник служить Літургію. Саме так Джованні Батіста Креспі зображує звичай служити «Григоріанку».

Так звана «Григоріанка» – це звичай служити щоденно впродовж місяця Літургії –

всього 30, жертвуючи їх за одну померлу особу. Звідки такий звичай? Дізнаємось із «Діалогів» Григорія Великого.

Перш ніж бути обраним Папою, монах був настоятелем бенедиктинського монастиря. Один із ченців на ім'я Юстин захворів. Вже на смертному одрі визнав, що привласнив три золоті монети. Своєю поведінкою монах дуже згрішив, порушивши закони монастиря – не мати приватної власності. Юстин помер у самоті і був похований не там, де його співбраття, а на неосвяченій землі, разом з монетами, які затаїв.

Місяць по тому Григорій почав шукати якогось способу, щоби допомогти померлому, а тому доручив щоденно впродовж тридцяти днів відслужити Літургію за померлого. Після того, як тридцять Служб було відмолено, Юстин з'явився у видінні своєму рідному братові (також ченцю) і повідомив, що визволився із чистилища. «З того стало явно, що померлий брат завдяки Літургіям отримав визволення з чистилища», – підсумував Папа Григорій I. Вважається, що під впливом авторитету Папи традиція «Григоріанки» розповсюдилась спочатку в Римі, а потім – у Європі.

Особливості служіння «Григоріанки»:

Насамперед, святу Літургію можна служити лише за одну особу.

По-друге, таку Літургію служать лише за померлих.

По-третє, таку Літургію слід служити за одну людину впродовж тридцяти днів.

По-четверте: слід служити безперервно. Якщо священник захворіє або в нього виникнуть інші інтенції, то молитва не вважається перерваною.

Не є вимогою, щоби «Григоріанку» у конкретному намірі відправляв завжди один і той же священник.

«Григоріанка» – гарантія визволення?

Не існує жодної офіційної доктрини Церкви, яка би була пов'язана із цією молитвою. Звичай служити «Григоріанку» був затверджений Апостольською Столицею «виключно як побожна практика вірних, оперта на їх переконаннях, які не суперечать науці Церкви».

Немає з боку Церкви жодної гарантії визволення померлого від покути завдяки цій молитві. Увесь звичай заснований на переконаннях вірних, що «Григоріанка» є доброю допомогою для тих, хто потребує молитви, щоб спокутувати свої гріхи у чистилищі.

«Людина завжди може просити, але Той, Хто вислуховує прохання, – Бог. Справжню цінність подібних Літургій знає лише Він», – говорять бернардини на свої сторінці.

Літургія 30 дня по смерті

Також можна натрапити на звичай, який стосується померлих, в якому з'являється число 30. Це служіння Літургії на 30-й день по смерті. Його джерелом є Старий Завіт, де у книзі Второзаконня згадано, що Ізраїль оплакував Мойсея 30 днів (Вт. 34, 8). Свята Літургія тридцятого дня по смерті є закінченням першого етапу жалоби за близькими померлими.

Чи має молитва за померлих сенс?

Ще за часів Старого Завіту існувало переконання, що молитва за померлих має глибокий сенс. У Другій Книзі Маккавеїв є розповідь про те, як Юда Маккавей наказав скласти пожертву за полеглих в бою, які переступили закон. Він зібрав з кожного поголовно по 2000 драхм сріблом і послав їх у Єрусалим, щоби принести жертву за гріх; тим вельми гарним та благородним вчинком він виявив, що мав на думці воскресіння, – бо якби він не надіявся, що полягли встануть (з мертвих), зайвим і смішним було б молитися за мертвих.

Церква від самого початку розуміла сенс і потребу молитви за померлими, трактованої як допомога в очищенні від гріхів.

«Бог приймає ласкаво і частіше вислуховує молитви за померлих, ніж ті, які заносимо за живих. Померлі бо значно більше потребують тієї допомоги, не можуть так, як живі, допомогти самі собі і заслужити на те, щоби Бог їх відкупив» – св. Тома Аквінський.

Переклад Тетяни Трачук з «Aleteia», «Дивенвіт»

Кардинал Пелл: «Мій час, проведений у в'язниці»

Виправданий у квітні Верховним Судом від звинувачень, австралійський ієрарх розповідає про тринадцять місяців, проведених за ґратами.

– У тюрмах є багато добра, але іноді вони можуть бути пеклом на землі. Мені дуже пощастило, що я перебував у безпеці й зазнавав доброго ставлення, – про це пише кардинал Джордж Пелл, вислужений префект Секретаріату з питань економіки Святого Престолу, у статті «Мій час, проведений у в'язниці», що побачила світ в американському часописі «First Things», присвяченій 400 дням, проведеним за ґратами, доки Верховний Суд Австралії одноголосним рішенням не виправдав його від звинувачень у педофільії.

НЕСПОДІВАНІ ПРОЯВИ ДОБРА

Кардинал Пелл провів тринадцять місяців у ізоляції. «В Мельбурні (10 місяців відособлення) тюремна роба була зеленого кольору, але в Бароні (3 місяці ізоляції) мені видали світло-червоний кардинальський колір», – згадує він, жартуючи. Описуючи тюремний побут, він зазначає, що перебував у простій камері, мав щодня годину часу на прогулянку. Перебування в ізоляторі було пов'язане з його власною безпекою, адже люди, засуджені за сексуальні злочини проти дітей, наражаються в тюрмах на фізичні напади та визискування. На його адресу також надходили погрози.

Ієрарх згадує, що чув, як у в'язні сперечалися між собою про його невинуватість, а більшість охоронців були в ній переконаними. Натомість, зовсім іншим наставленням відрізнялися австралійські медіа, будучи ворожими в своїх судженнях.

На його думку, загальнопоширена серед в'язнів в англомовному світі неприязнь до винуватців у сексуальних злочинах проти неповнолітніх є цікавим прикладом природного права, що виходить на яв серед п'їтьми. «Навіть убивці гордують гвалтівниками малолітніх. Як це іронічно не звучало б, але ця погорда є вираженням віри в існування добра і зла, що у в'язницях часто проявляється несподіваним способом», – пише він, розповідаючи про те, що під час перебування у відособленні отримував багато листів від різних людей. В'язні, зокрема, просили поради щодо для читання, аби здолати почуття загуленості та відчаю.

НОВИНА З ТЕЛЕВІЗОРА

Кардинал Пелл зізнається, що про своє виправдання дізнався з телебачення. «Заскочений зненацька молодий репортер поінформував Австралію про моє виправдання і був дуже знервований одноголосністю суддів», – пише він, додаючи, що із в'язниці він вийшов до «замкнутого світу» через коронавірус.

Журналісти ні на крок не відступали від нього. «Два журналістські гелікоптери полетіли за мною від Барона до кармелітського монастиря в Мельбурні, а наступного дня два автомобілі супроводили мене всі 880 кілометрів до Сіднея», – згадує вислужений архієпископ Сіднейський.

НАГОДА ЗАМИСЛИТИСЯ НАД ОСНОВОПОЛОЖНИМИ ІСТИНАМИ

Колишній очільник Секретаріату з економічних питань Святого Престолу підкреслює, що для багатьох людей час, проведений за ґратами, є нагодою замислитися і зіставити своє життя з основоположними істинами. «Життя в тюрмі, – пише він, – позбавило мене від будь-яких відмовок про те, що я, мовляв, надто зайнятий, аби молитися. Від першої ночі я завжди молився часослов, щотижня отримував Святе Причастя. П'ять разів я брав участь у Святій Месі, але не мав права служити, через що особливо вболівав під час Різдва та Великодня».

«Мене підтримувала моя католицька віра, – додає ієрарх, – зокрема, усвідомлення того, що мої страждання не мусять бути позбавлені сенсу, а можуть єднатися з Христом, нашим Господом. Тож я молився за друзів і за ворогів, за прихильників і за родину, за жертви сексуальних зловживань, за спів'язнів та охоронців».

Під час перебування у в'язниці кардинал Джордж Пелл вів щоденник. Після виправдання від усіх обвинувачень він вирішив опублікувати його. Він побачить світ у езуїтському видавництві «Ignatius Press», яке вже переконане в тому, що книжка стане класикою серед публікацій на тему духовності.

Улітку ректор УКУ відсвяткував 60-річний ювілей

саме тоді Ви сформулювали свій головний намір: «Не руйнувати те, що створив о. Борис». Хай би цю філософію запозичили українські президенти та їхні уряди, які зазвичай першим ділом звинувачують своїх «попередників» і руйнують те, що вони досягли!

Проте сказати, що Ви не руйнували створене до Вас, – це нічого не сказати. Бо Ваша ректорська праця – це постійне чування над життєдіяльністю Університету, невтомне плекання його здобутків, щоденне підливання «вазонка» УКУ, завдяки чому з його стовбурця відгалужуються все нові й нові пагіні. Ваш ректорський стиль – не стриножувати ініціативних людей, давати їм простір для їхньої творчості, але й водночас нагадувати їм, що творче зростання має чутливо реагувати на одвічну «гравітацію» між добром і злом.

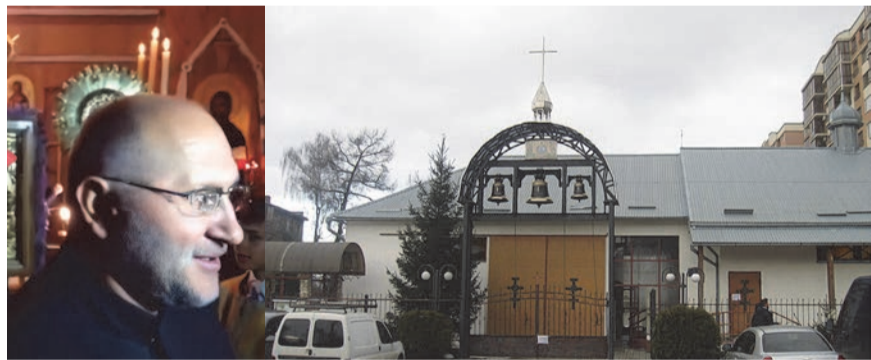
Ви стали опорою для багатьох – в Україні і по всьому світові. Тому так багато людей сьогодні радіють за Вас, бо твердо знають, що в очах Бога і людей Ваше життя – прекрасне.

Ви знаєте ціну високим принципам і вмієте їх обстоювати. Ви знаєте вагу милосердя і вмієте підтримати тих, кому гірше. Ви бережете пам'ять роду і запах рідної землі, а тому сповнюєте свій громадянський і моральний обов'язок як українець.

Ми, спільнота УКУ, щиро дякуємо вам за Ваше служіння нашому Університетові й за Вашу гідну життєву, національну і громадянську поставу. Дякуємо Богові й Вашим батькам, що дали Вам життя. Дякуємо пані-імоості Еві, що підтримує Вас у Вашому спільному паломництві на цій землі. І щиро просимо Бога, щоб Він обдарував Вас добрим здоров'ям і неослабною силою духу на многії і благії літа!»

Джерело: РІСУ

Вітаємо о. Івана Коломійця із 60-річчям!

**Бажаємо міцного здоров'я,
Божого благословення, опіки Богородиці,
сил для здійснення всього того, що для вас задумав Господь.
Дякуємо Богу за дар Вашого життя, за Ваше служіння,
за зерна любові, милосердя, віру, надію, що засіваєте у наш серця.
Многая та благая літ!**

Парафіяни та священики храму Різдва св. Івана Хрестителя, м. Львів

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

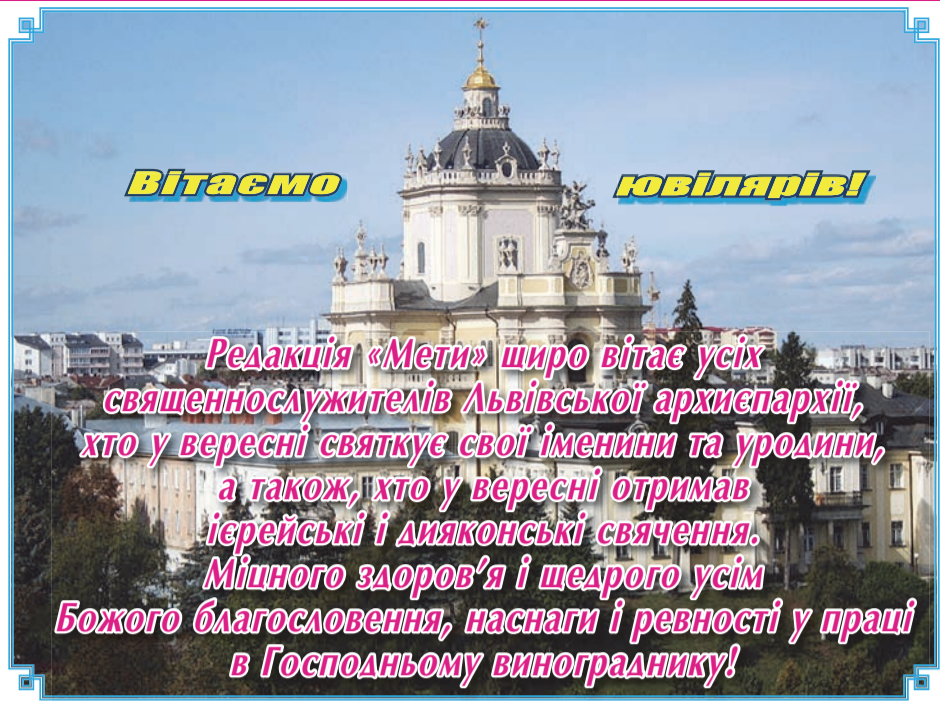
головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Упокоївся в Господі кардинал Мар'ян Яворський

Як інформує сайт Львівської архідієцезії латинського обряду в Україні, 5 вересня відійшов до вічності кардинал Мар'ян Яворський, вислужений Архієпископ Львівський латинського обряду. В серпні йому виповнилося 94 роки. Він був 44-м очільником Львівської римо-католицької митрополії та першим кардиналом на цьому єпископському осідку.

Передавши в листопаді 2008 року управління дієцезією та митрополією своєму наступникові архієпископові Мечиславу Мокшицькому, в останніх роках свого життя проживав у Краківській архідієцезії в Польщі.

Після відходу до вічності кардинала Мар'яна Яворського Колегія Кардиналів нараховує 219 членів: 122 з правом участі в Конклаві та 97 тих, яким виповнилося 80 років.

«Vatican News»

До вічності відійшов о. Михайло Онацко

23 липня на 69-му році життя відійшов до вічності о. Михайло Онацко, сотрудник парафії св. Анни (м. Львів).

Михайло Онацко, син Василя і Парасковії (з роду Криван), народився 19 березня 1952 року в с. Завалів Яворівського району Львівської області. 27 листопада 1979 року одружився зі Степанією (з роду Шала). Впродовж 1982-1989 років, у часи підпілля УГКЦ, отримував виклади з різних філософсько-богословсько-історичних предметів від отців Костянтина Панаса, Богдана Білінського, Василя Михайлюка. 13 грудня 1987 року у м. Львові був висвячений на диякона, а 4 грудня 1988 року – на священника владикою Мийхалом (Сабригою). Від 1991 року виконував уряд пароха у с. Чишки і с. Виннички (згодом – лише парох у Чишках). Нагороджений нагрудним хрестом з прикрасами Блаженнішим Любомиром 25 квітня 2000 року. Від 2002 до 2012 року виконував душпастирське служіння у Великій Британії. 3 грудня 2012 року виконував уряд сотрудника парафії святої Анни у Львові (вул. Городоцька, 32).

Поховали о. Михайла у с. Лісновичі Городоцького району Львівської області. Вічна йому пам'ять!

Прес-служба Львівської архієпархії УГКЦ